

Środa, 5 lutego 2014 r.

P7_TA(2014)0094

Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 (2013/2135(INI))**

(2017/C 093/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji pt. „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 191, 192 i 194,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylecia dyrektywy Rady 2004/67/WE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 ⁽⁵⁾, oraz komunikat Komisji z dnia 14 października 2013 r. pt. „Długoterminowa wizja infrastruktury w Europie i poza nią” (COM(2013)0711), zawierający pierwszą ogólnounijną listę projektów dotyczących infrastruktury energetycznej będących przedmiotem wspólnego zainteresowania,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. pt. „Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej: Plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE” (COM(2008)0781),
- uwzględniając dyrektywę 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” (COM(2011)0665),
- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 28 marca 2011 r. pt. „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM(2011)0144) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenia do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 42.⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.⁽⁴⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 115 z 25.4.2013, s. 39.⁽⁶⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.⁽⁷⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 72.

Środa, 5 lutego 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 marca 2011 r. pt. „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” (COM(2011)0112) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. pt. „Plan działania na rzecz zasobooszczędnej Europy” (COM(2011)0571) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie zasobooszczędnej Europy ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2011 r. pt. „Plan działań w dziedzinie energii do 2050 r.” (COM(2011)0885) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie planu działania w dziedzinie energii do 2050 r., przyszłości z energią ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2012 r. pt. „Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego” (COM(2012)0582),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przeglądu planu działań na rzecz racjonalizacji zużycia energii ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowany „Sprawozdanie na temat postępów w dziedzinie energii odnawialnej” (COM(2013)0175),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie wpływu działalności wydobywczej gazu łupkowego i oleju łupkowego na środowisko ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie przemysłowych, energetycznych i innych aspektów wydobycia gazu łupkowego i olei łupkowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. dotyczącą zorganizowanej w Ad-Dausze (Katar) konferencji w sprawie zmian klimatu (COP 18) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie mikrogeneracji – wytwarzanie energii elektrycznej i ciepłej na małą skalę ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2012 r. pt. „Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii” (COM(2012)0271) oraz swoją rezolucję z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie bieżących wyzwań i szans związanych z energią odnawialną na europejskim wewnętrznym rynku energii ⁽⁹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji a dnia 15 listopada 2012 r. pt. „Uruchomienie wewnętrznego rynku energii” (COM(2012)0663) oraz swoją rezolucję z dnia 10 września 2013 r. w sprawie uruchomienia wewnętrznego rynku energii ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. pt. „Stan europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla w 2012 r.” (COM(2012)0652),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 kwietnia 2013 r. pt. „Strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu” (COM(2013)0216),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 marca 2011 r., w których potwierdza ona ponownie cel UE, jakim jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych do roku 2050 o 80 – 95 % w porównaniu do poziomów z 1990 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 59.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0088.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 66.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0443.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0444.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0374.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0201.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0344.

Środa, 5 lutego 2014 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2013 r. dotyczącą konferencji w sprawie zmiany klimatu, zorganizowanej w Warszawie (Polska) (COP 19) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie z dnia 10 czerwca 2013 r., zlecone przez Komisję Centrum Studiów nad Polityką Europejską, pt. „Ocena wpływu łącznych kosztów na przemysł stalowy” ⁽³⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji pt. „Wykorzystanie potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia” (SWD(2012)0092),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie nawiązania współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: podejście strategiczne do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wspólne sprawozdanie Komisji i Międzynarodowej Organizacji Pracy pt. „Towards a Green Economy: The Social Dimensions” (W stronę zielonej gospodarki: wymiar społeczny),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie „niebieskiego wzrostu” – wspieranie zrównoważonego wzrostu w unijnym sektorze żeglugi, transportu morskiego i turystyki ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zgodnie z art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii a także opinie Komisji Rozwoju i Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0047/2014),
- A. mając na uwadze, że cele w zakresie klimatu, zrównoważonego wzrostu, bezpieczeństwa dostaw energii, konkurencyjności gospodarczej i technicznej, a także realizacji jednolitego rynku energii są celami najwyższej wagi dla UE i są ze sobą nierozdzielnie powiązane;
- B. mając na uwadze, że w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uznaje się, że cele polityki Unii w dziedzinie energii obejmują funkcjonowanie rynku energii, bezpieczeństwo dostaw energii, efektywność energetyczną, oszczędność energii, odnawialne formy energii oraz wzajemne połączenia między sieciami energii, oraz że polityka UE w dziedzinie środowiska naturalnego musi przyczyniać się do zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego, ochrony zdrowia ludzi, rozsądnego i racjonalnego wykorzystania zasobów naturalnych oraz upowszechniania na szczeblu międzynarodowym środków mających na celu rozwiązywanie problemów w dziedzinie środowiska o zasięgu regionalnym lub światowym, w szczególności zwalczanie zmiany klimatu;
- C. mając na uwadze, że jedynie wiążące cele dają państwom członkowskim niezbędną elastyczność pozwalającą na dekarbonizację ich gospodarek w najbardziej efektywny i opłacalny sposób, z uwzględnieniem sytuacji i specyfiki krajowej;
- D. mając na uwadze, że w ramach niezbędnej redukcji emisji gazów cieplarnianych wspólnie przez wszystkie kraje rozwinięte Rada Europejska zobowiązała się do ograniczenia emisji tych gazów o 80–95 % do 2050 r.;
- E. mając na uwadze, że ramy dotyczące polityki w dziedzinie klimatu i energii do 2030 r. muszą łączyć w sobie konieczność uwzględnienia z należytą uwagą zobowiązań klimatycznych (zarówno długookresowych, jak i krótkoterminowych) oraz potrzebę zajęcia się palącymi kwestiami gospodarczymi i społecznymi, takimi jak np. bezpieczeństwo energetyczne, wysokie koszty energii dla przemysłu i gospodarstw domowych, konieczność tworzenia miejsc pracy oraz ożywienia gospodarczego, a także przejście do modelu zrównoważonego wzrostu;
- F. mając na uwadze, że poszczególne cele polityczne, takie jak redukcja emisji gazów cieplarnianych, zapewnienie zaopatrzenia w energię oraz wspieranie wzrostu gospodarczego, konkurencyjności i zatrudnienia, winny opierać się na wiodących, oszczędnych oraz efektywnych pod względem wykorzystania zasobów technologiach;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0443.

⁽²⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 107.

⁽³⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/metals-minerals/files/steel-cum-cost-imp_en.pdf

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 28.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0300.

Środa, 5 lutego 2014 r.

- G. mając na uwadze, że ramy prawne obecnego pakietu klimatyczno-energetycznego zawierające wiążące cele dotyczące udziału odnawialnych źródeł energii, obniżenia zużycia energii oraz redukcji emisji gazów cieplarnianych wygasają do roku 2020; mając na uwadze, że przez kończące się zobowiązania krajowe dotyczące rozwoju odnawialnych źródeł energii może dojść do spowolnienia wzrostu niezbędnego w tym sektorze;
- H. mając na uwadze, że Komisja w swoim komunikacie dotyczącym Planu działania w zakresie energii do roku 2050 stwierdziła, iż dobrobyt obywateli, konkurencyjność przemysłu i ogólne funkcjonowanie społeczeństwa zależy od bezpiecznych, pewnych i zrównoważonych dostaw energii po przystępnych cenach;
- I. mając na uwadze, że konieczne są poważne inwestycje, mające na celu modernizację systemu energetycznego z obniżeniem emisyjności bądź bez niego, co będzie miało wpływ na ceny energii w okresie do 2030 r.;
- J. mając na uwadze, że oszczędność energii i efektywność energetyczna to najszybsze i najtańsze sposoby pozwalające na zajęcie się takimi kwestiami, jak bezpieczeństwo energetyczne, uzależnienie od źródeł zewnętrznych, wysokie ceny i ochrona środowiska naturalnego;
- K. mając na uwadze, że potencjał oszczędności za pośrednictwem środków racjonalnych pod względem kosztów w sektorze nieruchomości szacowany jest na 65 mln ton ekwiwalentu ropy (Mtoe) do 2020 r.;
- L. mając na uwadze, że atmosfera niepewności panująca obecnie wokół przyszłego kierunku polityki w dziedzinie klimatu i energii wstrzymuje realizację niezwykle potrzebnych inwestycji w czyste technologie;
- M. mając na uwadze, że w planie działania w zakresie energii do 2050 r. stwierdzono, że dekarbonizacja sektora energetycznego oraz scenariusz zakładający wysoki udział źródeł odnawialnych w produkcji energii niosą ze sobą mniejsze koszty niż dalsza realizacja obecnych strategii politycznych, a ponadto, że w przyszłości ceny energii jądrowej oraz energii pochodzącej z paliw kopalnych będą nadal rosły, zaś ceny energii ze źródeł odnawialnych – spadały;
- N. mając na uwadze, że w planie działania Komisji prowadzącym do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. oszacowano, że poprawa jakości lokalnego powietrza przyniosłaby do 2030 r. roczne oszczędności w obszarze zdrowia sięgające 17 mld EUR, a także mając na uwadze, że według szacunków Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) spójne strategie polityczne zmierzające do osiągnięcia celu 2 °C mogłyby do 2035 r. skutkować obniżką ponoszonych rocznie przez UE kosztów przywozu paliw kopalnych sięgającą 46 % lub 275 mld EUR (1 % PKB UE);
- O. mając na uwadze, że końcowe ceny energii w ostatnim dziesięcioleciu stale rosły, przez co stawały się coraz większym zmartwieniem dla obywateli i znaczącym obciążeniem dla przedsiębiorstw i przemysłu;
- P. mając na uwadze, że należy zwrócić uwagę na wpływ polityki w dziedzinie klimatu i energii nie tylko na słabsze grupy społeczne, ale także na gospodarstwa domowe o niskich i średnich dochodach, których standard życia w ostatnich latach uległ spadkowi;
- Q. mając na uwadze, że sektor transportu jest odpowiedzialny zarówno za znaczące emisje gazów cieplarnianych, jak i za znaczące zużycie energii na terenie UE; mając na uwadze, że emisje gazów cieplarnianych pochodzących z sektora transportu zwiększyły się w latach 1996–2007 o 36 %;
- R. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi doraźne i potencjalnie nieodwracalne zagrożenie dla rozwoju człowieka, różnorodności biologicznej i bezpieczeństwa narodowego, w związku z czym wspólnota międzynarodowa musi zająć się tym problemem;
- S. mając na uwadze, że z oceny przygotowanej w 2013 r. przez grupę roboczą nr 1 Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) wynika, iż mamy wybór, gdy chodzi o kształtowanie naszej przyszłości, ale możliwości szybko się wyczerpują, gdyż już wykorzystaliśmy ponad połowę naszego „budżetu węglowego”, aby mieć potencjalne szanse na ograniczenie wzrostu temperatury do poziomu 2 °C, a ponadto, że istnieje potrzeba niezwłocznego uwzględnienia tego czynnika w procesach podejmowania decyzji dotyczących obecnych cykli planowania znaczących inwestycji gospodarczych i infrastrukturalnych;
- T. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa w trakcie szczytu klimatycznego w Kopenhadze w 2009 r. zobowiązała się, że globalny wzrost temperatury nie powinien przekroczyć 2 °C powyżej poziomu przedindustrialnego na przestrzeni XXI wieku, a także mając na uwadze, że obecnie realizacja tego zobowiązania nie odbywa się zgodnie z planem;
- U. mając na uwadze, że w piątym sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu ostatnio potwierdził, iż realizacja ww. zobowiązania nie odbywa się zgodnie z planem, gdyż przekroczenie jednego biliona ton emisji węglowych doprowadzi do wzrostu temperatury o ponad 2 °C, a obecnie wykorzystana została już około połowa tej ilości; mając na uwadze, że obecne działania doprowadzą do wzrostu temperatury o ponad 2 °C w przeciągu mniej niż 30 lat; mając na uwadze, że istnieje konieczność ustanowienia ambitnych celów i rozpoczęcia ich realizacji już teraz;

Środa, 5 lutego 2014 r.

- V. mając na uwadze, że w przygotowanym przez Bank Światowy sprawozdaniu pt. „Turn Down the Heat” (Przykręćć kurek) wskazano, iż obecne ścieżki emisji doprowadzą do wzrostu temperatury o 2 °C w perspektywie 20–30 lat oraz do wzrostu temperatury o 4 °C do 2100 r.;
- W. mając na uwadze, że aby wzrost temperatury na świecie nie przekroczył 2 °C, Rada potwierdziła w 2011 r. cel UE, jakim jest obniżenie emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 80–95 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.;
- X. mając na uwadze, że Ban Ki-moon, sekretarz generalny ONZ, zaprosił na organizowany przez siebie we wrześniu 2014 r. szczyt klimatyczny szefów państw, którzy mają przybyć na niego z konkretnymi zobowiązaniami w zakresie dalszych działań dotyczących zmiany klimatu;
- Y. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) nt. niwelowania rozbieżności w odniesieniu do emisji („Emissions Gap Report 2013”) wskazano, że obecne zobowiązania klimatyczne podejmowane w perspektywie 2020 r. nie wystarczą do zapobieżenia niebezpiecznej zmianie klimatu, w związku z czym po 2020 r. konieczne będzie bardziej ambitne obniżenie emisji gazów cieplarnianych;
- Z. mając na uwadze, że według danych Eurostatu UE zmniejszyła emisję CO₂ w latach 1990-2011 o 16,97 % i jest na najlepszej drodze, aby osiągnąć swój cel na 2020 r. w tym zakresie; mając na uwadze, że planowa realizacja przez UE jej celów w dziedzinie klimatu, podjętych w perspektywie 2050 r., wymaga bardziej ambitnego obniżenia emisji CO₂;
- AA. mając na uwadze, że według danych służb statystycznych ONZ globalne emisje CO₂ zwiększyły się w latach 1990–2010 o ponad 50 %;
- AB. mając na uwadze, że zweryfikowane unijne emisje w latach 2005–2012 w ramach systemu handlu emisjami spadły o 16 %, a w ramach sektorów nieobjętych systemem handlu emisjami – o 10 %, co oznacza, że prawdopodobne jest, iż cele w zakresie obniżenia emisji na 2020 r., które wynoszą odpowiednio - 21 % i - 10 %, zostaną osiągnięte z kilkuletnim wyprzedzeniem;
- AC. mając na uwadze, że w planie działania w zakresie gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r. wskazano, iż zmniejszenie krajowych emisji o 40–44 % to opłacalna ścieżka prowadząca do osiągnięcia dolnej granicy przedziału 80–95 % będącego celem UE na 2050 r., w związku z czym w perspektywie 2030 r. konieczne będzie ustalenie celu przekraczającego 44 %, aby znalazły się one na opłacalnej ścieżce prowadzącej do osiągnięcia przedziału od połowy do górnej granicy;
- AD. mając na uwadze, że według szacunków Europejskiej Agencji Środowiska minimalne koszty nieprzystosowania się do zmiany klimatu wyniosą w całej UE od 100 mld EUR rocznie w 2020 r., a 250 mld EUR w 2050 r.;
- AE. mając na uwadze, że pomimo iż – jak wynika z szacunków MAE – UE jest odpowiedzialna za 11 % globalnej emisji gazów cieplarnianych, a unijne emisje CO₂ liczone w tonach na osobę są nadal wyższe zarówno od średniej światowej, jak i od średniej dla gospodarek wschodzących i państw rozwijających się, to PKB europejskiego jednolitego rynku jest najwyższy spośród wszystkich gospodarek świata, a on sam charakteryzuje się znacznymi możliwościami dyplomatycznymi; mając na uwadze, że mimo ograniczonych możliwości zmniejszania globalnych emisji w wyniku działań jednostronnych UE odgrywa szczególnie znaczącą i wiodącą rolę w wywieraniu na pozostałe gospodarki wpływu w celu podjęcia przez nie działań w dziedzinie klimatu, w szczególności w kontekście osiągnięcia wiążącego porozumienia w Paryżu w 2015 r.; w związku z powyższym UE musi przyjąć jasne i ambitne stanowisko oraz zapewnić możliwość ratyfikacji przyszłej umowy we wszystkich państwach członkowskich;
- AF. mając na uwadze, że wyzwaniu, jakim jest globalna zmiana klimatu, można stawić czoła wyłącznie wówczas, gdy ambitne strategie polityczne UE zostaną powiązane z zobowiązaniami państw trzecich;
- AG. mając na uwadze, że do skutecznego zrealizowania celu w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych przez UE, a także skutecznego podjęcia przez UE innych działań w dziedzinie klimatu konieczne jest uznanie ich za część wysiłków podejmowanych na szczeblu globalnym; mając na uwadze, że w ramach polityki do 2030 r. należy określić pozycję negocjacyjną UE w odniesieniu do międzynarodowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu, które zostanie zawarte w 2015 r.; mając na uwadze, że do momentu osiągnięcia sprawiedliwego porozumienia na szczeblu globalnym należy odpowiednio zająć się kwestią konkurencyjności gospodarki UE;
- AH. mając na uwadze, że zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych pozytywnie wpłynie także na zdrowie publiczne dzięki ograniczeniu zanieczyszczenia powietrza, szczególnie w obrębie obszarów koncentracji ludności oraz wokół nich;
- AI. mając na uwadze, że udział energii wytwarzanej z wiatru i słońca w całkowitej ilości wytworzonej w Niemczech energii elektrycznej wyniósł w dniu 16 czerwca 2013 r. 61 %, co pokazuje, że polityka w dziedzinie klimatu i energii odnosi sukcesy i powinna być postrzegana jako wzorcowy model do pobudzania koordynacji i współpracy regionalnej;

Środa, 5 lutego 2014 r.

- AJ. mając na uwadze, że według Eurostatu udział energii ze źródeł odnawialnych w 2011 r. wynosił w UE 13 %, co oznacza planową realizację celu na 2020 r. w tym zakresie;
- AK. mając na uwadze, że w związku z tym UE planowo realizuje swoje wiążące cele na 2020 r. (obniżenie emisji gazów cieplarnianych oraz zwiększenie udziału energii ze źródeł odnawialnych), czego nie można powiedzieć jednak o orientacyjnym celu w zakresie osiągnięcia poziomu 20 % w odniesieniu do efektywności energetycznej;
- AL. mając na uwadze, że w opracowaniu pt. „International Energy Outlook 2013” (Światowa prognoza w sprawie energii – 2013 r.) wskazano, że zużycie energii na świecie w latach 2010–2040 wrośnie o 56 % (przy czym kraje azjatyckie nienależące do OECD będą odpowiadały za 60 % tego wzrostu), a paliwa kopalne (przy znaczącym udziale węgla) będą do 2040 r. nadal zaspokajały ponad 80 % światowego zużycia energii;
- AM. mając na uwadze, że inwestycje w dziedzinie efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii oraz redukcji emisji gazów cieplarnianych oddziałują na siebie nawzajem w różnoraki sposób oraz że szczególnie istotne jest otwarte podejście do kompromisów między tymi celami, jak i informowanie o nich opinii publicznej;
- AN. mając na uwadze, że inwestorzy i branża przemysłowa pilnie potrzebują precyzyjnych i długoterminowych ram w zakresie polityki UE w dziedzinie klimatu i energii, zapewniających wyższy poziom pewności, a co za tym idzie – jasnych sygnałów cenowych, mających na celu wspieranie średnio- i długoterminowych zrównoważonych inwestycji, zmniejszenie powiązanego z nimi ryzyka oraz wykorzystanie wszystkich możliwości istniejących na rynku dla zrównoważonych technologii; mając na uwadze, że taka precyzyjna strategia w dziedzinie klimatu i energii ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności przemysłowej UE, pobudzania wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;
- AO. mając na uwadze, że ramy polityki w dziedzinie klimatu i energii do 2030 r. muszą łączyć w sobie konieczność równoczesnego uwzględnienia, z należytą uwagą, zobowiązań klimatycznych (zarówno długoterminowych celów UE, jak i krótkoterminowych negocjacji międzynarodowych) oraz potrzeby zajęcia się palącymi kwestiami gospodarczymi i społecznymi, takimi jak bezpieczeństwo energetyczne, wysokie koszty energii dla przemysłu i gospodarstw domowych, konieczność tworzenia miejsc pracy oraz ożywienia gospodarczego;
- AP. mając na uwadze, że z powodu ograniczonej dostępności zasobów wewnętrznych ambitne przejście na energię ze źródeł odnawialnych na szczeblu europejskim jest jedynym sposobem pozwalającym zagwarantować w przyszłości bezpieczeństwo dostaw energii po przystępnych cenach;
- AQ. mając na uwadze, że w komunikacie Komisji w sprawie planu działań w dziedzinie energii do 2050 r. popartym przez Parlament Europejski zawarto stwierdzenie, że z myślą o dekarbonizacji gospodarki efektywność energetyczna, energia ze źródeł odnawialnych oraz infrastruktura energetyczna są opcjami przynoszącymi same korzyści (opcje „no regrets”), oraz że należy wziąć pod uwagę odpowiednie strategie polityczne i narzędzia;
- AR. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu rynkowym z 2013 r. dotyczącym efektywności energetycznej MAE wskazała, że efektywność energetyczna jest pierwszym paliwem świata oraz najtańszym i najszybszym sposobem zmniejszenia zależności energetycznej UE, zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego, obniżenia rachunków za energię oraz przeciwstawienia się zmianie klimatu;
- AS. mając na uwadze, że potencjał odnawialnych źródeł energii nie został jeszcze wyczerpany; mając na uwadze, że zgodnie z planem działania Komisji w zakresie energii do roku 2050 odnawialne źródła energii będą miały największy udział w zaopatrzeniu w energię do 2050 r., co wymaga określenia konkretnych etapów w celu zapewnienia wiarygodnych i stabilnych perspektyw dla odnawialnych źródeł energii w UE, jak i dywersyfikacji jej dostaw na europejskim wewnętrznym rynku energii, co umocni konkurencyjność i bezpieczeństwo dostaw oraz przyczyni się do powstania nowych gałęzi przemysłu i nowych możliwości eksportu;
- AT. mając na uwadze, że rozwój odnawialnych źródeł energii oraz wzrost efektywności energetycznej wpłyną pozytywnie na cele w dziedzinie klimatu i energii, zwiększą bezpieczeństwo dostaw energii w UE, będą stymulować jej przywództwo technologiczne i konkurencyjność przemysłową, pobudzą wzrost gospodarczy oraz zatrudnienie, a które w przyszłości wytworzą dla UE dużą wartość dodaną;
- AU. mając na uwadze, że poprawa efektywności energetycznej stanowi najbardziej opłacalny i najszybszy sposób zmniejszenia zależności energetycznej UE, umożliwiając jednocześnie obniżenie wysokich rachunków za energię dla użytkowników końcowych, tworzenie miejsc pracy oraz zapewnienie wzrostu lokalnych gospodarek;

Środa, 5 lutego 2014 r.

- AV. mając na uwadze, że w 2011 r. łączny koszt importowanych przez UE paliw kopalnych sięgnął 406 mld EUR (co w przeliczeniu na jednego mieszkańca wyniosło ponad 1 000 EUR), a także mając na uwadze, że jej zależność od importu energii prawdopodobnie będzie wzrastać; mając na uwadze, że skutkiem tej zależności są podatność Unii i państw członkowskich w dziedzinie polityki zagranicznej; mając na uwadze, że w związku z tym jeszcze istotniejsze jest zagwarantowanie użytkownikom końcowym możliwie najwyższego stopnia przejrzystości cen energii; mając na uwadze, że UE musi skoncentrować się w większym stopniu na opcjach „no-regret” w dziedzinie efektywności energetycznej, a także odnawialnych źródłach energii i infrastrukturze energetycznej;
- AW. mając na uwadze, że środki wydawane na import paliw kopalnych w niewielkim stopniu przyczyniają się do realizacji inwestycji, tworzenia miejsc pracy i zapewniania wzrostu na terenie Unii, a także mając na uwadze, że ich przesunięcie na realizację inwestycji wewnętrznych w dziedzinie efektywności energetycznej, energii odnawialnej i inteligentnej infrastruktury pobudziłoby przemysł budowlany, motoryzacyjny oraz przemysł zaawansowanych technologii, a także ich dostawców, a jednocześnie pozwoliło na utworzenie wysokiej jakości miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji, które nie będą mogły zostać przeniesione;
- AX. mając na uwadze fakt, że według MAE w 2035 r. nie wykorzystamy dwóch trzecich potencjału efektywności energetycznej, ponieważ dziedzina ta nie jest prawdziwym priorytetem politycznym;
- AY. mając na uwadze, że z badań przeprowadzonych przez Instytut Fraunhofera wynika, iż w 2030 r. UE jest w stanie w sposób opłacalny zrealizować oszczędności energii wynoszące 40 %;
- AZ. mając na uwadze, że w przeprowadzonych badaniach stwierdzono, iż UE dysponuje opłacalnym potencjałem pozwalającym na osiągnięcie u użytkowników końcowych oszczędności energii rzędu ponad 40 % we wszystkich sektorach gospodarki (gospodarstwa domowe: 61 %, transport: 41 %, sektor usług: 38 %, przemysł: 21 %); mając na uwadze, że wykorzystanie tego potencjału skutkowałoby rocznymi oszczędnościami w wys. 239 mld EUR netto na rachunkach za energię;
- BA. mając na uwadze, że ponad 40 % energii końcowej w UE służy do ogrzewania i chłodzenia, z czego według europejskiej platformy technologicznej ds. energii odnawialnej do ogrzewania i chłodzenia 43 % trafia do gospodarstw domowych, 44 % do przemysłu, natomiast pozostała część (13 %) jest zużywana przez sektor usług;
- BB. mając na uwadze, że wykazano, iż największy potencjał w zakresie opłacalnych oszczędności energii ma sektor budowlany, który obecnie jest odpowiedzialny za 40 % całkowitego końcowego zużycia energii w UE oraz za 36 % unijnych emisji CO₂;
- BC. mając na uwadze, że badania wskazują, iż poprawa efektywności energetycznej prowadzi do obniżenia kosztów, co odbywa się z korzyścią tak dla przemysłu, jak i poszczególnych ludzi;
- BD. mając na uwadze, że przy założeniu utrzymania się obecnych trendów populacja świata najprawdopodobniej przekroczy liczbę 9 mld osób do 2050 r., a globalne zapotrzebowanie na energię wzrośnie do 2030 r. o ponad 40 %;
- BE. mając na uwadze, że ciągle rosnące ceny energii doprowadziły do zwiększenia ubóstwa energetycznego w UE;
- BF. mając na uwadze, że na posiedzeniu Rady Europejskiej w maju 2012 r. potwierdzono, że efektywność energetyczna może w znaczącym stopniu przyczynić się do odwrócenia obecnych wzrostów cen i kosztów energii, które głównie dotyczą najsłabszych członków społeczeństwa;
- BG. mając na uwadze, że ambitny cel w zakresie oszczędności energii doprowadzi do zwiększenia zatrudnienia netto o 400 000 miejsc pracy do 2020 r., głównie poprzez utworzenie tak potrzebnych miejsc pracy w sektorze budowlanym, a także do polepszenia kondycji budżetów publicznych dzięki niższym kosztom obsługi bezrobocia;
- BH. mając na uwadze, że realizacja wewnętrznego rynku energii stanowi warunek wstępny ogólnego bezpieczeństwa energetycznego UE, konkurencyjnych cen energii oraz realizacji w opłacalny sposób celów polityki w dziedzinie klimatu;
- BI. mając na uwadze, że brak koordynacji i opłacalnego wdrożenia różnych dotacji dla poszczególnych źródeł energii i technologii energetycznych zakłóca konkurencję i utrudnia realizację wewnętrznego rynku energii oraz nie zwiększa pewności inwestycji;
- BJ. mając na uwadze, że w 2011 r. dotacje dla paliw kopalnych tylko w obszarze samej energii elektrycznej wyniosły w UE 26 mld EUR, a kwota ta nie uwzględnia dotacji dla gazu i ropy;

Środa, 5 lutego 2014 r.

- BK. mając na uwadze, że w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 22 maja 2013 r. wezwano do nadania priorytetu wycofywaniu szkodliwych środowiskowo lub gospodarczo dotacji, w tym dla paliw kopalnych;
- BL. mając na uwadze, że badania wskazują, iż modernizacja i rozwój sieci oraz zapewnienie większej liczby wzajemnych połączeń jest ważnym sposobem na poprawienie rynku wewnętrznego, redukcję kosztów energii i stymulowanie konkurencyjności przemysłu, o ile do zidentyfikowania odpowiednich inwestycji wykorzystywana jest analiza kosztów i korzyści;
- BM. mając na uwadze, że badania wskazują, iż całościowe koszty oraz skutki systemowe znacząco różnią się od siebie w zależności od źródeł wytwarzania energii; mając na uwadze, że takie aspekty należy również brać pod uwagę w procesie formułowania strategii politycznych UE w dziedzinie klimatu i energii;
- BN. mając na uwadze, że według szacunków MAE wraz z postępującą decentralizacją dostaw energii ciężar potrzeb inwestycyjnych w dziedzinie infrastruktury energetycznej zostanie przesunięty z poziomu przesyłu na poziom dystrybucji, a w 2030 r. sieci dystrybucyjne będą pochłaniały trzy czwarte takich inwestycji;
- BO. mając na uwadze, że według danych Eurostatu około 40 % mieszkańców UE żyje obecnie na obszarach miejskich, a urbanizacja jest zjawiskiem postępującym, a także mając na uwadze, że odnawialne źródła energii ograniczają zanieczyszczenie pyłowe atmosfery; mając na uwadze, że transport jest odpowiedzialny za znaczne emisje i w związku z tym że wysiłki w dziedzinie efektywności wywrą na ten sektor pozytywny wpływ;
- BP. mając na uwadze, że w Planie działania w zakresie energii do roku 2050 Komisja stwierdziła, że modernizacja sieci jest nieunikniona oraz, co ważniejsze, że niezależnie od tego, który scenariusz przyszłego rozwoju energetyki zostanie wybrany, koszty pozostaną na tym samym poziomie, nawet w przypadku podjęcia decyzji o postępowaniu zgodnie z dotychczasowym scenariuszem postępowania; mając na uwadze w związku z tym, że zasadnicze znaczenie ma opracowanie inteligentnej sieci zapewniającej wzajemne połączenia, a także wybór scenariusza opartego o energię odnawialną i efektywność energetyczną, które jako jedyne pozwalają osiągnąć cele w zakresie zrównoważoności, konkurencyjności, niezależności energetycznej, bezpieczeństwa energetycznego i przystępnych cen energii;
- BQ. mając na uwadze, że z opracowanego w 2012 r. sprawozdania na temat konkurencyjności europejskiej wynika, iż sektor energii odnawialnej i technologii środowiskowych oferuje znaczne możliwości w zakresie tworzenia przedsiębiorstw i miejsc pracy;
- BR. mając na uwadze, że w opracowanym w 2012 r. sprawozdaniu na temat konkurencyjności europejskiej zaleca się europejskim firmom, które pragną utrzymać swoją konkurencyjność, skupienie się na wykorzystaniu możliwości biznesowych oferowanych przez globalne cele i wyzwania środowiskowe i społeczne;
- BS. mając na uwadze, że według szacunków Komisji Europejskiej przedstawionych w planie działań do roku 2050 wszystkie ocenione scenariusze przewidują, że w 2050 r. udział energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych w zużyciu energii końcowej będzie wynosił od 55 % do 75 %; mając na uwadze, że po 2020 r., według w/ w szacunków, udział energii ze źródeł odnawialnych spadnie, jeżeli nie zostaną przedsięwzięte dodatkowe środki;
- BT. mając na uwadze, że UE jest obecnie światowym liderem w dziedzinie technologii odnoszących się do odnawialnych źródeł energii, w którym to sektorze utworzono już około pół miliona miejsc pracy; mając na uwadze, że zwiększenie udziału energii odnawialnej przełoży się w dłuższej perspektywie na zrównoważony wzrost oraz większe bezpieczeństwo energetyczne;
- BU. mając na uwadze, że sektor energii odnawialnej stanowi 1 % PKB UE oraz zatrudnionych jest w nim pośrednio lub bezpośrednio około 1,2 mln pracowników, co stanowi 30 % wzrost w stosunku do danych liczbowych z 2009 r.; w 2020 r. w sektorze energii odnawialnej zatrudnionych będzie 2,7 mln osób;
- BV. mając na uwadze, że sektory energii odnawialnej i efektywności energetycznej rozwijały się pomimo kryzysu, a w przyszłości najprawdopodobniej jeszcze bardziej zwiększą PKB UE;
- BW. mając na uwadze, że według badań najbardziej atrakcyjnym krajem pod kątem dokonywania inwestycji w dziedzinie energii odnawialnej są Chiny, a Stany Zjednoczone, Indie, Japonia, Kanada i Australia również znajdują się wśród najbardziej atrakcyjnych krajów;
- BX. mając na uwadze istniejącą potrzebę zadbania o konkurencyjność UE na rynku globalnym;
- BY. mając na uwadze, że zintensyfikowane badania nad różnorodnymi nowymi i zrównoważonymi rodzajami energii oraz wymiana najlepszych praktyk dają największe szanse wypracowania długoterminowego rozwiązania problemu;

Środa, 5 lutego 2014 r.

- BZ. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój jest oparty na równowadze między trzema filarami rozwoju środowiskowego, gospodarczego i społecznego;
- CA. mając na uwadze, że szczeble lokalny i regionalny odgrywają istotną rolę w promowaniu i wdrażaniu działań koniecznych do przejścia na gospodarkę niskoemisyjną;

Cele

1. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 i oczekuje, że Rada Europejska zajmie się tymi kwestiami, przygotowując ambitne, realistyczne, opłacalne i elastyczne odpowiedzi, które utrzymają trwałą przewagę konkurencyjną UE, zważywszy na jej wiedzę i doświadczenie w dziedzinie energii, a także będą działać zarówno w perspektywie krótko-, jak i długoterminowej;
2. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wniosków dotyczących nowej struktury zarządzania dla ram polityki do roku 2030 i przypomina, że ramy polityki do 2020 r. opierają się w na pełnej procedurze współdecyzji pomiędzy Parlamentem i Radą; nalega, by każdy wniosek ustawodawczy Komisji podlegał pełnej procedurze współdecyzji pomiędzy Parlamentem i Radą;
3. wyraża ubolewanie z powodu tego, że komunikat Komisji zatytułowany „Ramy polityczne na okres 2020–2030 dotyczące klimatu i energii” (COM(2014)0015), przyjęty w dniu 22 stycznia 2014 r., jest krótkowzroczny i pod wieloma względami pozbawiony ambicji, w szczególności w związku z brakiem celów krajowych dotyczących energii odnawialnej oraz jakichkolwiek nowych znaczących działań zachęcających do zwiększenia efektywności energetycznej; odnotowuje niedawny komunikat Komisji w sprawie cen i kosztów energii w Europie (COM(2014)0021);
4. przyjmuje do wiadomości niedawną publikację pierwszej części piątego sprawozdania oceniającego IPCC, przyjętego w dniu 27 września 2013 r., w którym potwierdza się, że globalne ocieplenie jest w 95 % spowodowane działalnością człowieka (w czwartym sprawozdaniu z 2007 r. mowa o 90 %) oraz ostrzega się przed konsekwencjami, jakie brak działania może mieć dla stabilności naszego ekosystemu;
5. apeluje do Rady i Komisji o przyjęcie i wdrożenie, jako części ram polityki UE w zakresie klimatu i energii do roku 2030, podejścia wielopłaszczyznowego, opartego na wzajemnie wspierających się, skoordynowanych i spójnych strategiach politycznych oraz ambitnych wiążących celach dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych, źródeł energii odnawialnej i efektywności energetycznej; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o lepsze wykorzystanie wzajemnego oddziaływania pomiędzy tymi trzema celami, gdyż są one najważniejszymi narzędziami realizacji celów UE w zakresie klimatu i energii w opłacalny sposób do 2030 r., zagwarantowania pewności inwestycji oraz wzmocnienia i wspierania konkurencyjności i bezpieczeństwa dostaw energii w UE;
6. apeluje do Komisji i państw członkowskich o ustalenie wiążącego celu UE, jakim jest ograniczenie do 2030 r. krajowych emisji gazów cieplarnianych o przynajmniej 40 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.; uważa, że poziom ambicji musi być spójny z opłacalną strategią ukierunkowaną na realizację celu 2 °C; podkreśla, że cel ten należy realizować w drodze ustalania indywidualnych celów krajowych uwzględniających indywidualną sytuację i potencjał poszczególnych państw członkowskich;
7. zgadza się, że UE powinna zobowiązać się do osiągnięcia tego celu dotyczącego obniżenia emisji gazów cieplarnianych, w ramach międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu, w stosownym terminie przed rozpoczęciem szczytu, który odbędzie się we wrześniu 2014 r. i którego gospodarzem będzie Sekretarz Generalny ONZ, oraz wzywa Radę Europejską do uczynienia tego samego w możliwie krótkim terminie;
8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustalenia wiążącego celu UE w zakresie efektywności energetycznej wynoszącego 40 % do 2030 r., zgodnie z badaniami nad opłacalnym potencjałem energooszczędności; podkreśla, że cel ten należy realizować w drodze ustalania indywidualnych celów krajowych uwzględniających indywidualną sytuację i potencjał poszczególnych państw członkowskich;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustalenia wiążącego celu UE w zakresie produkcji do 2030 r. przynajmniej 30 % całkowitej końcowej wykorzystywanej energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że cel ten należy realizować w drodze ustalania indywidualnych celów krajowych uwzględniających indywidualną sytuację i potencjał poszczególnych państw członkowskich;

Środa, 5 lutego 2014 r.

10. zaznacza, że wszystkie sektory gospodarki będą musiały przyczynić się do obniżenia emisji gazów cieplarnianych, jeżeli UE ma w sposób znaczący uczestniczyć w światowych wysiłkach; uważa, że wczesne porozumienie w sprawie ram w zakresie klimatu i energii na okres do 2030 r. jest konieczne, by UE mogła się przygotować do międzynarodowych negocjacji w sprawie nowego prawnie wiążącego porozumienia międzynarodowego, a także zapewnić państwom członkowskim, przemysłowi i innym sektorom jasne, prawnie wiążące ramy i cele ukazujące konieczność prowadzenia średnio- i długoterminowych inwestycji w redukcję emisji, efektywność energetyczną i źródła energii odnawialnej;
11. zauważa, że droga do dekarbonizacji w państwach członkowskich będzie opierać się na różnym stopniu wykorzystania zrównoważonych technologii: źródeł energii odnawialnej, energii jądrowej oraz wychwytywania i składowania dwutlenku węgla, jeśli technologia ta zostanie na czas udostępniona; zaznacza, że zwiększenie udziału źródeł energii odnawialnej będzie wymagać znaczącego rozszerzenia sieci transmisji i dystrybucji, dodatkowej gotowej do zastosowania zdolności wsparcia lub możliwości składowania;
12. przypomina, że wszelkie dodatkowe koszty poniosą w sposób bezpośredni lub pośredni konsumenci końcowi i uważa, że przeciwdziałanie dodatkowym kosztom związanym z dekarbonizacją systemu energetycznego UE jest warunkiem wstępnym utrzymania konkurencyjności UE;
13. przypomina, że wybór krajowego koszyka energetycznego pozostaje nadal w gestii państw członkowskich i w związku z tym powinny one decydować, jaki koszyk energetyczny będzie optymalny, by spełnić cele w zakresie polityki energetycznej, w szczególności w odniesieniu do dekarbonizacji;
14. jest zdania, że ambitny wiążący cel w zakresie efektywności energetycznej ma zasadnicze znaczenie, by jak najwydajniej wykorzystywać energię w Unii i że założenie takiego celu przyniesie efekt domina, zapewniając osiągnięcie celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych i źródeł energii odnawialnej przy mniejszym wysiłku;
15. jest zdania, że wiążące ogólne cele łączące wspólne wysiłki krajowe są najbardziej opłacalnym i elastycznym sposobem zapewnienia państwom członkowskim koniecznej elastyczności i poszanowania zasady pomocniczości;
16. wzywa Radę Europejską, by z myślą o utrzymaniu ciągłości postępów poczynionych na poziomie UE i zapewnieniu długoterminowej pewności ustanowić ambitne realistyczne cele polityki UE w zakresie klimatu i energii do roku 2030 r. z uwzględnieniem najbardziej opłacalnych sposobów umożliwiających UE realizację długoterminowego zobowiązania podjętego przez Parlament Europejski i Radę w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 80 – 95 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.;
17. wzywa Komisję do uproszczenia swojej polityki w zakresie klimatu i energii, aby osiągnąć większą spójność, elastyczność i opłacalność strategii politycznych UE;
18. podkreśla, że cel UE w zakresie dekarbonizacji w okresie do 2050 r. będzie można osiągnąć jedynie w przypadku odejścia od paliw kopalnych oraz że należy w związku z tym unikać strategii politycznych, które mogłyby to uniemożliwić; przypomina, że ambitna i długoterminowa polityka w zakresie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii pomoże uniknąć takiego impasu; w tym kontekście podkreśla niedawne wyniki badań MAE, z których wynika, że w perspektywie długoterminowej polityka w zakresie odnawialnych źródeł energii jest tańsza niż ścisła zależność od cen emisji dwutlenku węgla, ponieważ zachęca ona do szybkiego stworzenia szerokiego wachlarza odnawialnych technologii koniecznych do całkowitej dekarbonizacji sektora energetycznego w długofalowej perspektywie;
19. jest przekonany, że najlepszym sposobem na spełnienie obecnych i przyszłych potrzeb energetycznych UE jest zrównoważony i zróżnicowany koszyk energetyczny, który ogranicza zależność od jednego tylko źródła energii bez tworzenia nowych zależności, przy uwzględnieniu zalecenia Komisji dotyczącego ograniczenia zależności od paliw kopalnych; zwraca się do państw członkowskich o uwzględnienie powyższych czynników;
20. wzywa Komisję do opracowania wraz z zainteresowanymi sektorami przemysłu, w obrębie polityki w zakresie klimatu i energii na okres do 2030 r., sektorowych planów działania pozwalających podmiotom przemysłowym na wystarczającą elastyczność;
21. uważa, że chociaż wiele celów w zakresie polityki energetycznej można osiągnąć, podwyższając ceny energii, wyzwaniem jest osiągnięcie tych celów równocześnie ze zwiększeniem działalności gospodarczej;
22. uważa za konieczne zapewnienie niezbędnych środków na badania i rozwój dotyczące odnawialnych źródeł energii i technologii energooszczędnych;
23. zauważa powszechną zgodę na ustanowienie nowego wiążącego celu w zakresie redukcji CO₂ w oparciu o zmieniony i sprawny system handlu uprawnieniami do emisji;

Środa, 5 lutego 2014 r.

24. uważa, że zarówno długoterminowe cele polityczne UE, jak i konkretne narzędzia polityczne w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych muszą w sposób spójny przyjmować rok 1990 jako rok odniesienia;
25. uważa, że UE może zwiększyć cel w zakresie redukcji emisji CO₂, jeśli inne kraje rozwinięte i rozwijające się, przyczyniające się w dużej mierze do emisji CO₂, zobowiążą się do zrealizowania przypadającej na nie sprawiedliwej części wysiłku na rzecz zmniejszenia światowych emisji gazów cieplarnianych;
26. zauważa, że wiążący cel w zakresie odnawialnych źródeł energii na okres do 2020 r. sprawił, że UE stała się liderem innowacyjnych technologii związanych z odnawialnymi źródłami energii; podkreśla, że kontynuowanie tej polityki wraz z wiążącymi celami w zakresie odnawialnych źródeł energii dodatkowo umocni pozycję UE w tym obszarze; jest zdania, że rozwój odnawialnych źródeł energii przyczynia się do osiągnięcia celu w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, zmniejszenia konieczności importu paliw kopalnych oraz zwiększenia zróżnicowania naszych źródeł energii; uważa zatem, że UE powinna wyznaczyć wiążący cel w zakresie odnawialnych źródeł energii w swoich ramach na okres do 2030 r.; uważa, że przyszłościową politykę w zakresie energii i klimatu należy wdrażać zgodnie z programem polityki przemysłowej UE na rzecz konkurencyjności;
27. uważa, że, aby w pełni umożliwić wykorzystanie potencjału odnawialnych źródeł energii, polityka i cele na okres do roku 2030 powinny koncentrować się na rozwijaniu i optymalizacji całego systemu energetycznego;
28. jest zdania, że UE jest na dobrej drodze do osiągnięcia celu 20 % udziału energii odnawialnych do roku 2020; podkreśla, że częściowo nieskoordynowany i bardzo szybki wzrost tego udziału na szczeblu krajowym ma poważne skutki dla wewnętrznego rynku energetycznego Unii (m. in. „przepływy pętlowe”); jest zdania, że systemy dostaw energii elektrycznej w przyszłości muszą w większym stopniu opierać się na odnawialnych źródłach energii; wymaga, aby przy podejmowaniu decyzji o dalszym zwiększeniu udziału energii odnawialnych uwzględniać wszystkie istotne aspekty systemów dostaw energii elektrycznej;
29. jest zdania, że systemy wsparcia, jeżeli są właściwie zaprojektowane, elastyczne i przewidywalne, stanowią odpowiednie narzędzie zachęcające do opłacalnego rozwijania i upowszechniania odnawialnych źródeł energii oraz efektywności energetycznej; podkreśla, że wszelkie krajowe systemy wsparcia w zakresie źródeł energii odnawialnej powinny stopniowo zmierzać w kierunku bardziej zintegrowanego systemu wsparcia na poziomie UE lub poniżej, uwzględniającego zarówno stopień dojrzałości technologicznej, jak i różnice regionalne i geograficzne, co mogłoby zaowocować polityką bliższą rynkowi, pewnością inwestycji oraz równymi szansami; dostrzega istotną rolę Komisji w dostarczaniu wytycznych w tym zakresie, w tym w odniesieniu do zgodności systemów wsparcia z zasadami funkcjonowania rynku wewnętrznego i przepisami dotyczącymi pomocy państwa, z uwzględnieniem znaczenia programu w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020”;
30. uważa, że ramy polityki do 2030 r. powinny być włączone do bardziej długoterminowej wizji, z perspektywą do 2050 r., zgodnie z różnymi harmonogramami działań przyjętymi przez Komisję; jest przekonany, że w tym kontekście politykę UE na okres do 2030 r. w zakresie redukcji gazów cieplarnianych, energii odnawialnych oraz efektywności energetycznej należy uznać za krok milowy w realizacji celów długoterminowych, za część kompleksowego podejścia zapewniającego ich opłacalność, przewidywalność i zrównoważony charakter;
31. jest zdania, że polityka regionalna UE ma do odegrania kluczową rolę w promowaniu produkcji energii ze źródeł odnawialnych oraz efektywności energetycznej na skalę ogólnoeuropejską; zauważa, że zróżnicowane warunki geograficzne uniemożliwiają stosowanie tej samej polityki energetycznej dla wszystkich regionów;
32. przyznaje, że dotacje dla wszystkich źródeł energii, w tym paliw kopalnych i energii atomowej, mogą mieć znaczący wpływ na ceny energii; zauważa, że niektóre źródła energii odnawialnej, takie jak lądowa energia wiatrowa i słoneczna energia fotowoltaiczna, są prawie tak samo konkurencyjne pod względem kosztów, co konwencjonalne źródła energii, i jest zdania, że towarzyszące im systemy wsparcia powinny zostać dostosowane, a dotacje stopniowo wycofane, aby środki można było przyznać na programy badawczo-rozwojowe w dziedzinie technologii energetycznych, takich jak technologie wykorzystujące źródła energii odnawialnej nowej generacji czy technologie składowania; podkreśla jednakże, że należy to ogłosić z wystarczającym wyprzedzeniem, aby uniknąć wszelkich negatywnych konsekwencji dla sektora, oraz że wymaga to zmian w strukturze rynku energii, uproszczenia krajowych procedur administracyjnych i procedur przyłączania do sieci i większej przejrzystości na rynkach energii; ubolewa nad wprowadzonymi przez niektóre państwa członkowskie z mocą wsteczną zmianami w systemach wsparcia, które zaszkodziły zaufaniu inwestorów i poziomowi inwestycji w odnawialne źródła energii; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie, jak można zmienić strukturę rynków ściśle energetycznych, aby zagwarantować zwroty z inwestycji w zmienne źródła energii odnawialnej, które przynoszą korzyści w postaci obniżenia cen hurtowych, ale jednocześnie odbijają się na zwrotach z inwestycji; podkreśla, że jasna polityka w zakresie odnawialnych źródeł energii w połączeniu z programami badawczo-rozwojowymi są konieczne, by obniżyć koszty wszystkich technologii związanych z odnawialnymi źródłami energii oraz by zwiększyć innowacyjność, rozwój i upowszechnianie nowszych i mniej dojrzałych technologii; zwraca się do Komisji o przeanalizowanie ogólnego wpływu priorytetowego przesysłu, w tym na ogólne koszty energii;

Środa, 5 lutego 2014 r.

33. podkreśla jednocześnie potrzebę ograniczenia przez UE zależności od importowanych paliw kopalnych; zauważa, że pewna ilość dotacji przyznawanych dla paliw kopalnych, energii atomowej i niektórych dojrzałych technologii w zakresie odnawialnych źródeł energii powodują strukturalne zakłócenia rynkowe w niektórych państwach członkowskich; apeluje do państw członkowskich o możliwie najszybsze wycofanie takich dotacji, zwłaszcza szkodliwych dla środowiska bezpośrednich i pośrednich dotacji dla paliw kopalnych;
34. wzywa Komisję do przygotowania wraz z państwami członkowskimi programów działania dla każdego kraju, obejmujących jasne zobowiązania dotyczące wycofania dotacji;
35. zwraca się do Komisji o stworzenie wykazu wszystkich krajowych i europejskich dotacji i systemów wsparcia dla odnawialnych źródeł energii i wzywa państwa członkowskie, by we współpracy z Komisją zapewniły spójność i przejrzystość na szczeblu UE;
36. przyznaje, że inwestycje w odnawialne źródła energii stały się znacznie trudniejsze, przede wszystkim ze względu na zmiany wprowadzane z mocą wsteczną przez niektóre państwa członkowskie; wzywa do ustanowienia stabilnych i przewidywalnych ram prawnych strategii politycznych i środków na okres do 2030 r. w oparciu o ambitne wiążące cele w zakresie odnawialnych źródeł energii, które znacząco przyczynią się do tworzenia miejsc pracy i zmniejszenia braku pewności, obniżenia ryzyka dla inwestorów i kosztów kapitału, a tym samym koniecznego poziomu wsparcia;
37. zauważa, że długofalowe cele zapewniają stabilność polityczną i wzmacniają zaufanie inwestorów, tym samym obniżając premie z tytułu ryzyka dla inwestorów, co jest znaczącym czynnikiem rozwoju odnawialnych źródeł energii, które są technologiami wymagającymi dużych nakładów kapitałowych; zwraca uwagę, że brak celów doprowadziłby do znacznego wzrostu kosztów związanych z odnawialnymi źródłami energii, natomiast inwestycje możliwe dzięki wprowadzeniu długofalowego celu obniżyłyby koszty technologii i zredukowały zapotrzebowanie na szczególne wsparcie;
38. podkreśla, że plan działania Komisji na rzecz gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r. wykazuje, że odnawialne źródła energii i zwiększona efektywność energetyczna przyniosłyby Unii oszczędności pomiędzy 175 a 320 mld EUR;
39. podkreśla znaczący potencjał w zakresie tworzenia miejsc pracy, jaki mają energia ze źródeł odnawialnych (3 mln miejsc pracy do 2020 r.) i efektywność energetyczna (2 mln miejsc pracy do 2020 r.)⁽¹⁾;
40. jest zdania, że, aby produkcja energii ze źródeł odnawialnych była efektywna, konieczna jest poprawa elastyczności sieci, infrastruktury i zdolności przesyłu energii;
41. z myślą o szybkiej integracji energii ze źródeł odnawialnych wzywa Komisję do przedłożenia także projektów dotyczących utworzenia trzonu rynku wewnętrznego obejmującego zainteresowane państwa członkowskie, które pragną szybkiego podjęcia współpracy w zakresie wspólnej produkcji energii elektrycznej, jej dystrybucji i wykorzystania;
42. jest przekonany, że konieczne jest kompleksowe monitorowanie wpływu poszczególnych źródeł energii na środowisko i klimat;
43. podkreśla, że najtańsza energia to energia nigdy nie wykorzystywana; podkreśla w związku z tym, że zwiększona efektywność energetyczna powinna być postrzegana jako jeden z kamieni węgielnych polityki UE w zakresie klimatu i energii; jest przekonany, że efektywność energetyczna pomaga w zachowaniu zasobów, zmniejszeniu rachunków za energię, zależności od importowanych paliw, deficytu handlowego oraz skutków zdrowotnych, w poprawie długoterminowej międzynarodowej konkurencyjności gospodarki UE, a także w ułatwieniu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych; zwraca uwagę na badania, zgodnie z którymi realizacja przez UE opłacalnie uzyskiwanych oszczędności energii wynoszących 40 % spowodowałaby redukcję emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 50 % oraz zwiększenie udziału energii odnawialnej w koszyku energetycznym do poziomu 35 %; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego i całkowitego wdrożenia dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej oraz dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków; podkreśla, że potencjał każdego sektora gospodarki i każdy kontekst ekonomiczny muszą być uwzględnione przy projektowaniu nowych strategii politycznych dotyczących efektywności energetycznej, a przejście na większą efektywność energetyczną powinno koncentrować się na całym łańcuchu podaży energii i popytu na nią, włączając przetwarzanie, przesył, dystrybucję i zaopatrzenie, a także zużycie w przemyśle, budynkach, gospodarstwach domowych i transporcie; uznaje korzyści płynące z kampanii uświadamiających dotyczących efektywności energetycznej;

⁽¹⁾ Dokument roboczy służb Komisji z dnia 18 kwietnia 2012 r. pt. „Wykorzystanie potencjału ekologicznego wzrostu gospodarczego w zakresie zatrudnienia” (SWD(2012)0092).

Środa, 5 lutego 2014 r.

44. przyznaje, że obecne strategie polityczne nie będą w stanie zapewnić realizacji unijnego celu na okres do 2020 r. w zakresie efektywności energetycznej; przypomina o obietnicach Komisji dotyczących ustalenia na okres do 2020 r. wiążących celów w zakresie efektywności energetycznej oraz określenia dodatkowych środków dla państw członkowskich w przypadku i w chwili, gdyby suma ich indywidualnych celów nie zgadzała się z unijnym celem wynoszącym 20 %; przypomina, że cele na okres do 2030 r. muszą być traktowane jako etapy w dłuższej perspektywie czasowej na okres do 2050 r., co pozwoli uwzględnić długie cykle inwestycyjne; zwraca się do Rady Europejskiej o określenie wiążących celów w zakresie efektywności energetycznej na okresy do 2020 r. i do 2030 r. traktowanych jako kamienie węgielne zrównoważonej polityki w zakresie energii i klimatu;

45. podkreśla, że pojedynczy cel dotyczący obniżenia emisji gazów cieplarnianych realizowany głównie poprzez mechanizm handlu uprawnieniami do emisji nie będzie w stanie wykorzystać ogromnego potencjału w zakresie efektywności energetycznej obecnego w sektorach nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, a jednocześnie jego skutkiem będzie to, że duża część wysiłków na rzecz dekarbonizacji w okresie do 2030 r. podejmowana będzie w sektorach objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji po kosztach wyższych niż jest to konieczne; zauważa, że wiele barier utrudniających wprowadzenie usprawnień w zakresie efektywności energetycznej ma pozafinansowy charakter i nie można rozwiązać tego problemu za pomocą systemu handlu uprawnieniami do emisji będącego częścią jednostronnego podejścia do celów dotyczących obniżenia emisji gazów cieplarnianych;

46. podkreśla, że jednym z głównych elementów długoterminowej polityki UE w dziedzinie efektywności energetycznej powinno być zmniejszenie zużycia energii w budynkach, jako że renowacja istniejących budynków może być źródłem ogromnych oszczędności energii uzyskanych w opłacalny sposób; podkreśla, że konieczne jest znaczne zwiększenie obecnego wskaźnika i jakości renowacji budynków, aby umożliwić UE zmniejszenie do 2050 r. zużycia energii przez istniejące budynki o 80 % w porównaniu do poziomu z 2010 r.;

47. zauważa, że sektorowy cel w zakresie efektywności energetycznej budynków sprzyjałby potrzebnej transformacji istniejących budynków, ostatecznie zapewniając wykorzystanie obecnych w tym sektorze ogromnych zasobów energetycznych; przyznaje, że większość barier w tej dziedzinie ma charakter prawny, administracyjny i finansowy, a nie technologiczny, oraz że transformacja rynkowa wymaga czasu i będzie w dużej mierze uzależniona od długoterminowych celów, którym towarzyszyć będą cele pośrednie na okresy do 2020 r., do 2030 r. i do 2040 r., aby do 2050 r. doprowadzić do stanu, w którym poziom zużycia energii przez wszystkie budynki będzie bliski zeru;

48. zwraca się do Komisji o opracowanie lepszych metod i narzędzi do obliczania i monitorowania postępów, które mogłyby pomóc w opracowywaniu bardziej spójnego i przejrzystego podejścia UE do efektywności energetycznej, a także o współpracę z państwami członkowskimi w celu przezwyciężenia przeszkód politycznych; zauważa, że energochłonność związana z wynikami ekonomicznymi spada od dziesięcioleci, głównie z powodów ekonomicznych; wierzy, że efektywność energetyczna może również być istotnym czynnikiem sprzyjającym rozwojowi badań materiałowych oraz że należy zrobić więcej, aby wspomóc branżę przemysłową UE w dalszej redukcji energochłonności i poprawie konkurencyjności (w szczególności poprzez samodzielne wytwarzanie energii cieplnej i elektrycznej), co pomoże zmniejszyć ryzyko ucieczki emisji; apeluje do Komisji o ocenę postępów i rozwoju efektywności energetycznej w UE w porównaniu do jej głównych światowych konkurentów, o dokonanie korekty prognoz energetycznych w świetle określonych zagospodarczych czynników dotyczących usprawnień w zakresie efektywności energetycznej i korzyści płynących z oszczędności energii, a także o opracowanie korzystnych warunków dla inwestycji sprzyjających efektywności energetycznej w kontekście przeglądu wytycznych w sprawie pomocy państwa; zwraca się do Komisji o dalsze terminowe przeprowadzanie oceny ewolucji oszczędności energii w UE w związku z wdrożeniem dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej i nadchodzącym jej przeglądem.

49. zauważa, że system handlu uprawnieniami do emisji jest obecnie głównym instrumentem zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych pochodzących z przemysłu i sektora energetycznego, a jednocześnie promowania inwestycji w zrównoważone technologie w efektywny pod względem kosztów i efektywny gospodarczo sposób; zauważa jednak, że konieczne jest strukturalne usprawnienie systemu handlu uprawnieniami do emisji, aby zwiększyć jego zdolność do skutecznego i automatycznego reagowania na fluktuacje gospodarcze, likwidując tym samym potrzebę interwencji rynkowych ad hoc i przywrócić inwestorom pewności dzięki systemowi przewidywalnego i solidnego w długoterminowej perspektywie; apeluje o przeprowadzenie w trybie pilnym reformy strukturalnej systemu handlu uprawnieniami do emisji, którą należy przedstawić w 2014 r., aby rozwiązać problem obecnych nadwyżek uprawnień oraz braku elastyczności tego mechanizmu; podkreśla, że reforma systemu handlu uprawnieniami do emisji powinna zapewnić, aby pozostał on w pełni oparty na rynku;

50. przypomina Komisji, że Parlament apelował już o przedstawienie w najkrótszym możliwym terminie wniosków ustawodawczych mających dostosować wymóg liniowego ograniczania emisji na poziomie 1,74 % rocznie, aby spełnić wymogi przewidziane w ramach celu dotyczącego redukcji emisji dwutlenku węgla na okres do 2050 r.;

51. uważa ponadto, że Komisja powinna zaproponować obowiązkowe przeznaczanie dochodów z aukcji na innowacyjne technologie przyjazne dla środowiska; uważa, że należy utrzymać przepisy dotyczące sektorów i podsektorów zagrożonych ucieczką emisji i wprowadzać do nich zmiany jedynie w związku z prawnie wiążącym międzynarodowym porozumieniem w sprawie zwalczania zmiany klimatu, tak aby zapewnić przemysłowi możliwie jak największą pewność;

Środa, 5 lutego 2014 r.

52. zwraca uwagę, że UE potrzebuje kompleksowych ram polityki na okres do 2030 r., które będą stanowiły zachętę długoterminowej dekarbonizacji sektorów nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji oraz do inwestycji w dekarbonizację tych sektorów, które to są odpowiedzialne za 60 % unijnych emisji gazów cieplarnianych; podkreśla, znaczny niewykorzystany potencjał w zakresie efektywności energetycznej w konkretnych sektorach, takich jak budownictwo czy transport (w których szacowany potencjał efektywności wynosi odpowiednio 61 % i 41 %); podkreśla, że sektory nieobjęte systemem handlu uprawnieniami do emisji mogą znacznie ułatwić unijne starania zmierzające do redukcji emisji dwutlenku węgla; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do kontynuacji prac nad ambitnymi ramami dotyczącymi sektorów nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji do 2030 r. przy jednoczesnym chronieniu elastyczności państw członkowskich pod względem możliwości określania własnych sposobów osiągnięcia celów w ramach wspólnych wysiłków redukcyjnych; przyznaje, że cele dla sektorów nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji powinny opierać się na oddolnej ocenie potencjału każdego sektora;

53. podkreśla, że ambicje związane z celami w sektorach nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji (wspólny wysiłek redukcyjny) są raczej niewielkie w porównaniu z sektorem objętym systemem handlu uprawnieniami do emisji oraz że mocno krytykowane jednostki emisji, na przykład w odniesieniu do gazów przemysłowych, wciąż są dozwolone w ramach wspólnego wysiłku redukcyjnego, a nie można ich stosować w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji;

54. zwraca się do Komisji Europejskiej o jak najszybsze przedstawienie wniosku dotyczącego prawnego anulowania jednostek emisji, które nie będą mogły być już wykorzystane ani w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji, ani w ramach wspólnego wysiłku redukcyjnego oraz zwraca się do państw członkowskich o natychmiastowe zobowiązanie się do przyjęcia tej samej strategii działania, jaką nałożyły one na przemysł;

55. zwraca się do Komisji o zaproponowanie bardziej ambitnych ram dotyczących sektorów nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji (wspólny wysiłek redukcyjny);

56. podkreśla, że w niewystarczający sposób uwzględnia się wpływ metanu (CH₄) na globalne ocieplenie, biorąc pod uwagę, że współczynnik globalnego ocieplenia jest 80 razy wyższy w przypadku metanu niż w przypadku dwutlenku węgla w okresie 15 lat oraz 49 razy wyższy w okresie 40 lat; wzywa Komisję do przeanalizowania wpływu metanu w ściślejszym połączeniu z polityką redukcji emisji gazów cieplarnianych, do oceny możliwości redukcji emisji metanu i zaproponowania planu redukcji tych emisji, dostosowanego do konkretnych sytuacji poszczególnych sektorów i państw członkowskich;

57. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych ram dla sektora transportu, ponieważ sektor ten jest odpowiedzialny za blisko jedną czwartą unijnych emisji gazów cieplarnianych i zużycia energii w UE, co stawia go na drugim miejscu w rankingu najbardziej emisyjnych sektorów gospodarki zaraz po sektorze produkcji energii;

58. dostrzega istotną rolę, jaką odgrywają zaawansowane biopaliwa w ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu, zwiększając jednocześnie bezpieczeństwo energetyczne i przyczyniając się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy;

59. zauważa znaczenie, jakie ma prowadzenie pełnej rachunkowości dotyczącej dwutlenku węgla na mocy dyrektywy w sprawie jakości paliwa, aby zredukować cały cykl życia emisję gazów cieplarnianych z paliw transportowych; podkreśla, że dyrektywa w sprawie jakości paliw może odegrać istotną rolę w promowaniu zrównoważonych biopaliw w ramach polityki w zakresie klimatu i energii na okres do 2030 r.; wyraża jednak ubolewanie z powodu braku woli ze strony Komisji do zapewnienia kontynuacji dyrektywy w sprawie jakości paliw po 2020 r.;

60. wzywa Komisję do określenia zestawu wskaźników służących ocenie postępów poczynionych przez konkretne sektory nieobjęte systemem handlu uprawnieniami do emisji, zwłaszcza w zakresie zrównoważonej charakterystyki energetycznej budynków;

61. dostrzega znaczącą rolę kogeneracji oraz skutecznego systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia w zwiększaniu efektywności energetycznej, optymalnym wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii do wytwarzania energii cieplnej lub elektrycznej oraz poprawie jakości lokalnego powietrza zarówno obecnie, jak i w przyszłości; wzywa UE do przeanalizowania możliwości pełnego uwzględnienia sektora ogrzewania i chłodzenia w dążeniu do stworzenia zrównoważonego systemu energetycznego; zauważa, że sektor ten jest obecnie odpowiedzialny za około 45 % zużycia energii końcowej w UE; dlatego wzywa Komisję do zebrania niezbędnych danych o źródłach energii oraz o zastosowaniach ogrzewania i chłodzenia, a także o dystrybucji ciepła do różnych grup użytkowników końcowych (np. mieszkalnictwa, przemysłu, usług); wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do wspierania łatwo dostępnych skutecznych rozwiązań w zakresie ogrzewania i chłodzenia;

62. podkreśla znaczny potencjał systemu lokalnego ogrzewania i chłodzenia w poprawie efektywności energetycznej poprzez odzysk ciepła z procesu wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach kogeneracyjnych, spalarniach odpadów i w przemysłowych procesach energetycznych, które w przeciwnym razie zostałyby zmarnowane; zauważa ponadto, że stanowi to zintegrowane rozwiązanie w obszarach miejskich, pozwalające UE ograniczyć zależność od importu i utrzymać koszty ogrzewania i chłodzenia na poziomie przystępnym dla obywateli;

63. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeanalizowania pozostałego potencjału odnawialnych źródeł energii w zakresie ogrzewania i chłodzenia, a także do przyjrzenia się synergii między zwiększonym wykorzystaniem energii odnawialnej a wdrożeniem dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej i dyrektywy w sprawie budynków;

Środa, 5 lutego 2014 r.

64. zauważa, że sektor ICT – który jest ważnym konsumentem energii elektrycznej i dysponuje w UE ośrodkami danych odpowiadającymi za maksymalnie 1,5 % łącznego zużycia energii oraz w którym konsumenci są coraz bardziej świadomi śladu węglowego, jaki pozostawiają usługi IT i usługi w modelu chmury obliczeniowej, z których korzystają – ma ogromny potencjał w zakresie oszczędności energii i może stać się wzorowym modelem promowania efektywności energetycznej i źródeł energii odnawialnej;

Spójność instrumentów polityki

65. ponownie zaznacza, że cele realizowane w obrębie ram polityki w zakresie energii i klimatu do roku 2030 muszą być bardziej efektywne pod względem kosztów; uważa, że można to osiągnąć, wysyłając wyraźne sygnały inwestycyjne i unikając nadmiernej kompensacji oraz nadmiernej złożoności i obciążeń regulacyjnych dla przemysłu; uważa, że w związku z tym ramy te, w ramach określonych w nich ograniczeń, powinny dawać państwom członkowskim elastyczność i swobodę, a także stabilność i jasność dla decyzji inwestycyjnych; wzywa państwa członkowskie do pełnego zastosowania się do ram UE;

66. podkreśla znaczenie, jakie ma lepsza koordynacja w podejmowaniu wielu wyzwań w dziedzinie klimatu i energii, tworzeniu przejrzystego unijnego rynku energii i wymianie najlepszych praktyk w zakresie energii na szczeblu unijnym, tak aby zwiększyć skuteczność i spójność krajowych środków;

67. przypomina, że – jak wskazano w planie działań Komisji w dziedzinie energii do 2050 r. – jasne, spójne i konsekwentne ramy polityki i ramy regulacyjne, oparte na holistycznym podejściu, mają kluczowe znaczenie dla umacniania gospodarki, tworzenia miejsc pracy, zapewnienia stabilnych i przystępnych cen energii oraz pobudzania do realizacji niezbędnych inwestycji w opcje „no-regret” (odnawialne źródła energii, efektywność energetyczna i inteligentna infrastruktura) w sposób zrównoważony i efektywny pod względem kosztów; zauważa, że brak spójności między naszymi celami na 2020 r. przyczynił się do obecnych niskich cen emisji dwutlenku węgla;

68. podkreśla, że z myślą o długoterminowych inwestycjach ekologicznych zasadnicze znaczenie ma to, aby przemysł posiadał pewność regulacyjną w perspektywie średnio- i długoterminowej oraz wzywa do określenia ambitnych i wiążących celów w zakresie emisji gazów cieplarnianych, energii odnawialnej i efektywności energetycznej;

69. podkreśla, że najbardziej spójnym podejściem w okresie po 2020 r. będzie wyznaczenie ogólnounijnego celu w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., uwzględniającego redukcję emisji wynikającą z unijnych celów w zakresie efektywności energetycznej i energii odnawialnej na okres do 2030 r.; zauważa, że tzw. „podejście pakietowe”, uwzględniające efektywność energetyczną, energię odnawialną i cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych, określone zgodnie z rzeczywistym, efektywnym pod względem kosztów potencjałem, umożliwiłoby UE realizację celów w zakresie konkurencyjności, bezpieczeństwa energetycznego i dekarbonizacji przy niższych cenach emisji CO₂ i mniejszym obciążeniu przemysłu niż w przypadku pojedynczego celu w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych;

70. zwraca uwagę, że Unia zaproponowała proces międzynarodowego przeglądu, aby ocenić wstępne zobowiązania przed podpisaniem porozumienia w sprawie klimatu w 2015 r.; w związku z tym wzywa Radę do wyrażenia zgody co do przeprowadzenia procesu przeglądu wraz z jasnym harmonogramem w celu zapewnienia, aby unijny cel dotyczący obniżenia emisji i inne powiązane cele zostały poddane przeglądowi i aby, w stosownych przypadkach, zostały skorygowane;

71. podkreśla potrzebę kompleksowej oceny narzędzi i celów oraz ich spójności, aby zapewnić należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego; podkreśla, że cel dotyczący emisji gazów cieplarnianych musi być wystarczająco ambitny, aby mógł przewidywać dodatkowe zachęty oprócz tych wynikających z celów w zakresie efektywności energetycznej i energii odnawialnej, oraz musi być zgodny z poziomami redukcji, które z naukowego punktu widzenia uważane są za konieczne, aby przeciwdziałać niebezpiecznej zmianie klimatu;

72. zwraca się do Komisji o przeanalizowanie interakcji między celami w zakresie klimatu i energii, aby osiągnąć najwyższą skuteczność polityki na szczeblu UE – tak aby uniknąć problemów napotykanym, kiedy cele i środki nie są spójnie określone – przy uwzględnieniu nie tylko PKB poszczególnych państw, ale również zdolności każdego państwa członkowskiego; przypomina, że zwiększenie efektywności energetycznej w sektorach nieobjętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, takich jak budynki i transport, przyniesie znaczącą redukcję emisji gazów cieplarnianych i pozwoli zmniejszyć wysiłki na rzecz dekarbonizacji podejmowane w innych sektorach;

73. zwraca się do Komisji o zwiększenie wydajności i efektywności pod względem kosztów podejścia opartego na trzech celach głównych poprzez skoordynowane i spójne strategie polityczne, które rzeczywiście czerpałyby korzyści z istniejących interakcji między tymi celami;

Środa, 5 lutego 2014 r.

74. zwraca uwagę, że dyskusja na temat celów na okres do 2030 r. powinna opierać się na solidnej analizie gospodarczej ich potencjalnych skutków z podziałem na kraje i sektory; zwraca się do Komisji o opublikowanie wszystkich dostępnych danych i analiz na ten temat, aby stwierdzić, czy obciążenia nałożone na państwa członkowskie będą równomierne;

75. uważa, że należy zachęcać państwa członkowskie i regiony do usprawniania współpracy w celu optymalizacji wysiłków w zakresie badań, rozwoju i innowacji oraz skuteczności rozwoju źródeł energii odnawialnej, w tym morskiej energii wiatrowej; ubolewa nad faktem, że do tej pory w niewielkim stopniu korzystano z mechanizmów współpracy wprowadzonych na mocy dyrektywy z 2009 r. w sprawie odnawialnych źródeł energii i wzywa do większego wykorzystania tych mechanizmów; przyjmuje do wiadomości ustalenia Komisji, według których lepsze wykorzystywanie istniejących możliwości współpracy mogłoby przynieść znaczne korzyści, takie jak pobudzenie handlu; podkreśla, że integracja regionalna ma do odegrania ogromną rolę w efektywnym pod względem kosztów rozmieszczeniu źródeł energii odnawialnej; uważa w związku z tym, że Komisja ma do odegrania ważną rolę w koordynowaniu, wspieraniu finansowym i przygotowywaniu odpowiednich analiz dotyczących odnawialnych źródeł energii i potencjały każdego państwa członkowskiego, a także w dążeniu do stopniowej zbieżności krajowych strategii politycznych w zakresie odnawialnych źródeł energii;

76. zwraca uwagę, że Unia Europejska musi wywiązać się ze swojego zobowiązania do obniżenia emisji gazów cieplarnianych dzięki strategiom politycznym zapobiegającym rozwojowi niekonwencjonalnych paliw kopalnych charakteryzujących się wysokim poziomem intensywności emisji, takich jak piaski bitumiczne;

77. wzywa Komisję do przedłożenia analizy na temat możliwości zrównoważonego i efektywnego pod względem kosztów rozwoju różnych źródeł energii, w tym odnawialnych, biorąc pod uwagę wpływ na środowisko, całkowite koszty systemowe, aspekty związane z zależnością od surowców (w szczególności ziem rzadkich, rzadko występujących w Europie), efektywne gospodarowanie zasobami i cykl życia;

78. wzywa Komisję do przedłożenia analizy na temat sposobu, w jaki stabilne źródła energii odnawialnej, takie jak energia wodna, (w szczególności instalacje szczytowo-pompowe), zrównoważona biomasa lub energia geotermalna, mogą wraz z kopalnymi źródłami energii uzupełniać zmienne źródła odnawialne; zwraca się do Komisji o przedstawienie kryteriów zrównoważonego charakteru biomasy stałej i gazowej, biorąc pod uwagę cały cykl życia emisji gazów cieplarnianych, aby ograniczyć niewydajne wykorzystywanie źródeł biomasy;

79. podkreśla istotną rolę efektywnego gospodarowania zasobami dla osiągnięcia unijnych celów w zakresie klimatu i energii; wzywa Komisję i państwa członkowskie do włączenia celów w zakresie efektywnego gospodarowania zasobami do innych kluczowych obszarów polityki w celu wymiany najlepszych praktyk i stopniowego wycofania dotacji prowadzących do nieefektywnego wykorzystania zasobów;

80. wzywa Komisję do stworzenia łatwo dostępnej internetowej bazy danych dotyczącej najlepszych praktyk w dziedzinie efektywnego gospodarowania zasobami;

81. przypomina, że terminowa transpozycja i terminowe wdrożenie unijnych aktów ustawodawczych, zwłaszcza w sektorach środowiska i energii, jest obowiązkiem i koniecznością pozwalającą uniknąć fragmentacji rynku;

82. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie oceny ewolucji oszczędności energii w UE;

83. zauważa, że orientacyjne cele krajowe w zakresie efektywności opublikowane w 2013 r. zgodnie z dyrektywą w sprawie efektywności energetycznej wyraźnie wskazują, że cele te nie sumują się do ustalonego na szczeblu unijnym ambitnego poziomu wynoszącego 20 %; podkreśla, że Komisja nie powinna dłużej zwlekać z propozycją nowej polityki i środków, w tym wiążącego celu w zakresie efektywności energetycznej na okres do 2020 r., oraz że w mającym być niebawem opublikowanym komunikacie Komisji w sprawie ram na okres do 2030 r. powinna zawrzeć wiążący cel w zakresie efektywności energetycznej, aby zapewnić spójność między celami;

84. podkreśla znaczenie lokalnych i regionalnych inicjatyw w dziedzinie klimatu i energii, ponieważ mogą one w znaczący sposób przyczynić się do sukcesu krajowych wysiłków na rzecz łagodzenia zmiany klimatu oraz do dalszego rozwoju zdecentralizowanego wytwarzania energii; zaleca, aby Komisji wspierała takie inicjatywy, w szczególności za pomocą ukierunkowanego rozwoju istniejących programów finansowania w dziedzinie klimatu i energii; zachęca Komisję i państwa członkowskie do usunięcia wszelkich przeszkód, które utrudniają władzom lokalnym i regionalnym realizację unijnych celów w zakresie klimatu i energii;

85. zwraca uwagę, że obecne ramy polityki UE w zakresie klimatu i energii nie odzwierciedlają różnic w zużyciu energii między miastami a niepodłączonymi do sieci obszarami wiejskimi; zauważa, że niektóre wyzwania w dziedzinie energii są bardziej palące w obszarach wiejskich (niska efektywność energetyczna, cenowa przystępność energii, głębki ślad węglowy pozostawiany przez stałe i płynne paliwa grzewcze);

86. wzywa Komisję do opracowania strategii energetycznej dla obszarów wiejskich jako części ram polityki w zakresie klimatu i energii do 2030 r., aby przeanalizować niektóre szczególne problemy, z którymi borykają się konsumenci niepodłączeni do sieci energetycznej i aby skierować do państw członkowskich szereg zaleceń w zakresie polityki;

Środa, 5 lutego 2014 r.

87. uważa, że aby osiągnąć cele na 2030 r. ramy dotyczące zmiany klimatu i energii do 2030 r. powinny obejmować instrumenty dostępne w europejskiej polityce regionalnej, w tym lepsze wykorzystanie europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na rozwinięcie zdecentralizowanych projektów w zakresie energii odnawialnej, projektów w zakresie czystych paliw na terenach miejskich i wiejskich oraz projektów związanych z efektywnością energetyczną;

Bezpieczeństwo energetyczne

88. podkreśla, że bezpieczeństwo dostaw energii ma zasadnicze znaczenie dla obywateli i przedsiębiorstw europejskich; podkreśla znaczenie, jakie mają ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 skupiające się na potrzebie zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego, równowagi w środowisku naturalnym, gospodarczo-przemysłowej konkurencyjności w UE, przystępnych cenach energii dla wszystkich Europejczyków, odporności na globalne wstrząsy na rynku energii, tworzeniu miejsc pracy wraz z aspektami społecznymi za pomocą środków takich jak zróżnicowanie tras dostaw energii, jej dostawców i źródeł;

89. podkreśla konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa energetycznego UE, a ewentualnie samowystarczalności, przede wszystkim poprzez wspieranie efektywności energetycznej, oszczędzania energii i stosowania odnawialnych źródeł energii, co wraz z innymi alternatywnymi źródłami energii zmniejszy uzależnienie od importu; zauważa pojawiające się zainteresowanie prowadzeniem poszukiwań pól naftowych i gazowych na Morzu Śródziemnym i Morzu Czarnym; uważa, że w kontekście polityki UE w zakresie odwiertów ropy i gazu na morzu, należy położyć nacisk na zapobieganie potencjalnym zagrożeniom oraz na wytyczenie wyłącznych stref ekonomicznych dla zainteresowanych państw członkowskich i odpowiednich państw trzecich, zgodnie z Konwencją Narodów Zjednoczonych o prawie morza, którą podpisały wszystkie państwa członkowskie i sama UE;

90. podkreśla, że aby osiągnąć bezpieczeństwo dostaw państwa członkowskie mogą wybrać krajowy koszyk energetyczny i wykorzystywać własne źródła energii, pod warunkiem że spełnią długoterminowe cele unijne w zakresie energii i klimatu oraz że zapewnią bezpieczne, zrównoważone pod względem ochrony środowiska i społecznie akceptowane praktyki, w tym w kontekście działań poszukiwawczych i wydobywczych, biorąc przy tym pod uwagę ewentualne szkodliwe skutki transgraniczne;

91. podkreśla, że ponieważ UE dąży do realizacji celu polegającego na zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego, jednym z priorytetów jest opracowanie modelu współpracy między państwami członkowskimi poprzez zagwarantowanie szybkiego ukończenia wewnętrznego rynku energii UE, obejmującego w szczególności budowę połączeń międzysystemowych i likwidację barier transgranicznych; uważa ponadto, że ukończenie i modernizacja unijnej infrastruktury łączącej północ, południe, wschód i zachód, umożliwi UE najlepsze wykorzystanie przewagi komparatywnej każdego państwa członkowskiego i wzywa do dalszego skutecznego i zrównoważonego wspierania zdecentralizowanej produkcji energii na skalę mikro i w ramach wspólnej własności, inteligentnych infrastruktur energetycznych na poziomie dystrybucji, a także programów składowania i reagowania na zapotrzebowanie, aby umożliwić lokalne równoważenie dostaw i popytu we wszystkich państwach członkowskich; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania makroregionalnych rynków energii w UE, takich jak rynki Nord Pool i Central West; dlatego też zwraca uwagę na konieczność ścisłego koordynowania polityki poszczególnych państw członkowskich oraz wspólnych działań, solidarności i przejrzystości, ponieważ krajowe decyzje w zakresie polityki energetycznej mogą wpływać na inne państwa członkowskie; sugeruje, że wskazane byłoby ustalenie, czy i jak do realizacji powyższych zadań można by wykorzystać doświadczenie i instrumenty Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki, oraz jak można zapewnić lepszą współpracę między operatorami sieci przesyłowych;

92. wzywa Komisję, aby zawarła we wnioskach dotyczących przepisów w zakresie szczelinowania hydraulicznego obowiązkową ocenę oddziaływania na środowisko poszukiwań i wydobywania gazu łupkowego; podkreśla ponadto, że brakuje wystarczających danych na temat substancji chemicznych stosowanych w procesie szczelinowania hydraulicznego; wzywa zatem Komisję, aby we wnioskach dotyczących takich przepisów zapewniła przejrzystość danych na temat takich substancji chemicznych z myślą o zapewnieniu możliwie najwyższego poziomu ochrony środowiska i zdrowia publicznego;

93. uważa, że wychwytywanie i składowanie dwutlenku węgla (CCS) może odgrywać istotną rolę w zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych (jak przyznano w planie działania Komisji na rzecz gospodarki niskoemisyjnej do 2050 r. i w planie działania w zakresie energii do roku 2050) co najmniej w okresie przejściowym, w szczególności w energochłonnych branżach przemysłu; stwierdza jednak brak publicznych i prywatnych inwestycji w tej dziedzinie; wzywa Komisję do przeanalizowania najlepszego sposobu rozwinięcia technologii CCS w UE oraz do zaproponowania odpowiednich środków w ramach do roku 2030, aby pozyskać zainteresowane podmioty i niezbędne źródła finansowania; podkreśla, że zarówno odnawialne źródła energii jak i CCS mają do odegrania istotną rolę w przyszłym koszyku energetycznym UE i że nie powinny być postrzegane jako konkurujące ze sobą opcje; ponadto zwraca się do Komisji o nasilenie wymiany informacji i najlepszych praktyk w zakresie technologii CCS ze Stanami Zjednoczonymi i Kanadą;

Środa, 5 lutego 2014 r.

94. podkreśla, że gaz odegra istotną rolę w przekształcaniu unijnego systemu energetycznego i uznaje potencjał gazu ziemnego, który zapewnia elastyczność w systemie dostaw energii w krótkim i średnim okresie; uważa, że spójna polityka i spójne ramy regulacyjne nie powinny zniechęcać do przechodzenia z wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł o wysokim poziomie emisji dwutlenku węgla na gaz ziemny; wzywa Komisję i państwa członkowskie, w odniesieniu do wewnętrznego rynku gazu, do przeprowadzenia przeglądu wszystkich umów gazowych opartych na przestarzałych mechanizmach ustalania cen, w tym na zasadzie indeksacji cen ropy, oraz wzywa Komisję, aby pomogła w zbadaniu możliwości renegotjacji tych umów i zwiększenia krótkoterminowych zdolności handlu gazem; podkreśla ostatnie wydarzenia na światowym rynku energii i przypomina, że LNG może wnieść istotny wkład w dostawy energii do UE dzięki wpływowi na wewnętrzny unijny rynek energii, geopolityce energetycznej w sąsiedztwie Europy oraz stosunkom z krajami zazwyczaj dostarczającymi energii;

95. podkreśla ogromny potencjał morskiej energii wiatrowej na Morzu Północnym; kładzie nacisk na znaczenie północnomorskiej sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej dla racjonalnego pod względem kosztów rozwoju odnawialnych źródeł energii na Morzu Północnym; uznaje w tym względzie znaczenie inicjatywy dotyczącej sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej w krajach Morza Północnego i wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do nadania jej większego znaczenia i udzielenia wsparcia;

96. podkreśla, że aktywna gospodarka leśna zapewniająca zwiększony przyrost lasów, a przez to zwiększone wychwytywanie dwutlenku węgla, stanowi istotny oraz opłacalny sposób pozwalający przyczynić się do osiągnięcia celów w dziedzinie klimatu; zauważa, że każdy dodatkowy metr sześcienny lasu powstały z wykorzystaniem metod aktywnej gospodarki wychwytyje około 1,3 ton dwutlenku węgla; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przygotowania zachęt, które sprawią, że właściciele lasów będą się aktywnie przyczyniać się do większych korzyści w dziedzinie klimatu, na przykład poprzez wprowadzenie regionalnych środków zwiększających zrównoważoną produkcję leśną oraz wychwytywanie dwutlenku węgla;

97. zgadza się z Komisją, że działania na szczeblu europejskim mogą pomóc zmniejszyć interwencję państwa na wszystkich szczeblach, zmniejszając tym samym ryzyko fragmentacji rynku; w związku z tym wzywa Komisję do kontynuacji procesu podziału i tworzenia optymalnego systemu zasilania energią; wzywa państwa członkowskie do terminowego i pełnego wdrożenia przepisów trzeciego pakietu ustawodawczego w sprawie wewnętrznego rynku energii, aby usunąć wszystkie utrzymujące się przeszkody w ukończeniu jednolitego rynku; podkreśla znaczenie, jakie ma likwidacja utrzymujących się „wąskich gardeł” w zakresie infrastruktury, przypadków zawodności rynku, zakłóceń lub nadużywania dominującej pozycji, zajęcie się problemem braku przejrzystości i zapewnienie, aby nie powstały nowe bariery utrudniające integrację rynku energii elektrycznej i gazu, jak np. źle zaprojektowane rynki mocy, które dyskryminują niektóre rodzaje bilansowania zasobów; wzywa Komisję do uwzględnienia struktury rynku we wnioskach na 2030 r., aby usprawnić handel energią elektryczną i zapewnić rozwój przejrzystych, zrównoważonych i wspierających sieć rynków usług; podkreśla, że przy stopniowym znoszeniu w całej UE regulowanych cen dla odbiorców końcowych, które są niższe od ponoszonych kosztów, należy wziąć pod uwagę uzasadnione interesy odbiorców podatnych na zagrożenia, którzy nie zawsze odnoszą korzyści z prawdziwej konkurencji na rynkach energii;

98. podkreśla, że końcowi odbiorcy energii – zarówno pojedyncze osoby, jak ŚMP i branża przemysłowa – stanowią samo sedno wewnętrznego rynku energii i powinni oni odnosić korzyści z możliwie najniższych kosztów i cen energii, które powinny być przejrzyste, oraz powinni otrzymywać odpowiednie informacje i porady poprzez zapewnienie łatwego i przejrzystego dostępu do informacji, aby promować odpowiedzialne zużycie energii, oraz że należy rozwiązać problem ich narażenia na rosnące i coraz bardziej niestabilne ceny energii; zauważa znaczenie, jakie ma ułatwianie powstawania inicjatyw obywatelskich i zarządzania nimi, również w spółdzielniach;

99. podkreśla, że w nowych ramach należy zaradzić skutkom wzrostu cen energii i kryzysu gospodarczego pod względem przystępności cen energii i sprawiedliwego podziału obciążeń finansowych dla użytkowników końcowych (gospodarstw domowych i przedsiębiorstw); wzywa w szczególności do podjęcia środków zapobiegających utracie miejsc pracy w znajdujących się w trudnej sytuacji przedsiębiorstwach europejskich zużywających dużo energii, które w skali światowej pozostają „najczystsze” w danej branży; uznaje, że efektywne pod względem kosztów cele w zakresie oszczędności energii mogą przyczynić się do obniżenia rachunków za energię zarówno w gospodarstwach domowych, jak i przedsiębiorstwach; podkreśla, że wdrożenie dyrektywy w sprawie wydajności energetycznej budynków może przyczynić się do powstania nowych miejsc pracy w związku z koniecznością dostosowania istniejących budynków w celu zapewnienia trwałych korzyści; zachęca państwa członkowskie do korzystania w tych celach z dostępnych środków unijnych;

100. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na przystępność cen energii oraz ubóstwo energetyczne/paliwowe; uważa, że aby rozwiązać te kwestie, potrzebne są spójne ramy polityki, w tym odpowiednie środki polityki socjalnej, i zwraca się do Komisji o promowanie wymiany najlepszych praktyk w tej dziedzinie oraz do opracowania wraz z państwami członkowskimi wskaźników i poziomów odniesienia, aby wskazać i porównać obecne i ewentualne ubóstwo energetyczne; przyznaje, że w środkach w zakresie efektywności energetycznej zajęto się strukturalnie ubóstwem energetycznym; zauważa, że energia jest podstawową usługą objętą protokołem nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym, dołączonym do Traktatu z Lizbony; podkreśla, że koszty polityki energetycznej

Środa, 5 lutego 2014 r.

powinny być pokrywane w możliwie najbardziej uczciwy sposób, ze specjalnym uwzględnieniem gospodarstw domowych o niskich dochodach, znajdujących się w trudnej sytuacji, które najbardziej odczuwają wysokie ceny energii; uważa, że należy promować zaangażowanie odbiorców; podkreśla, że modernizacja rynków i infrastruktury powinna odpowiadać potrzebom obywateli oraz że potrzebna jest przejrzystość i rozliczalność inwestycji;

101. zauważa, że aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii, muszą istnieć wystarczająco elastyczne i niezawodne źródła, zapewniające niezbędną zdolność w okresach szczytowego zapotrzebowania, a także w okresach politycznych, gospodarczych lub technologicznych trudności, oraz że taką zdolność można zapewnić dzięki elastycznym rezerwom, zarządzaniu zapotrzebowaniem, handlowi transgranicznemu i transgranicznym połączeniom międzysystemowym oraz wydajniejszemu wykorzystywaniu istniejącego nadmiaru zdolności; podkreśla konieczność składowania energii oraz bardziej elastycznych i dynamicznych sieci ze względu na coraz większe dostawy ze zróżnicowanych źródeł energii odnawialnej; wzywa Komisję do przygotowania wytycznych w sprawie wykorzystywania i rozwoju wszystkich elastycznych zasobów;

102. zauważa, że niektóre państwa członkowskie (wraz z niektórymi wyspami i regionami najbardziej oddalonymi) będące wyspami energetycznymi lub dość słabo zintegrowane z europejskim wewnętrznym rynkiem energii wciąż są w znacznym stopniu odizolowane od europejskich sieci gazowych i elektrycznych, często pozostają uzależnione od jednego dostawcy spoza UE (co jest sytuacją szczególnie niepewną w przypadku niedemokratycznych i politycznie niestabilnych reżimów) i płacą wyższe ceny za energię, co negatywnie wpływa na ich konkurencyjność oraz rozwój społeczno-gospodarczy i sprawia, że są one podatne na zewnętrzne naciski polityczne i gospodarcze; podkreśla, że bez znaczących inwestycji w infrastrukturę zobowiązanie Unii Europejskiej, aby żadne państwo członkowskie nie pozostało odizolowane od sieci UE do 2015 r., z trudem może zostać wypełnione w przypadku tych państw członkowskich; popiera w związku z tym szybkie wdrożenie wykazu projektów, będących przedmiotem wspólnego zainteresowania, który został przyjęty w październiku 2013 r.;

103. zwraca uwagę, że fizyczne połączenie infrastruktury energetycznej poszczególnych państw członkowskich jest wstępnym warunkiem odpowiedniego funkcjonowania rynków energii i transgranicznego dzielenia się energią elektryczną; przypomina w związku z tym, że w konkluzjach posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w 2002 r. w Barcelonie, wyznaczono niewiążący cel elektroenergetycznego połączenia międzysystemowego na poziomie 10 % krajowej zainstalowanej mocy produkcyjnej, który miał zostać osiągnięty do 2005 r.; podkreśla, że większość państw członkowskich nie osiągnęła tego celu; wzywa w związku z tym Komisję do ustanowienia wiążących celów dotyczących minimalnej transgranicznej mocy przesyłowej oraz do zaproponowania możliwego nowego modelu i nowych zobowiązań do fizycznego połączenia infrastruktury elektrycznej poszczególnych państw członkowskich wraz z jasnym harmonogramem realizacji; uważa, że ułatwiłoby to handel transgraniczny;

104. przyznaje, że rozszerzenie przepisów dotyczących wewnętrznego rynku energii na Europę Południowo-Wschodnią i Wschodnią jest niezbędne dla bezpieczeństwa energetycznego UE i dlatego zwraca się do Komisji o utrzymanie politycznego i finansowego wsparcia dla Wspólnoty Energetycznej;

105. zwraca się do Komisji, aby ta zbadała potencjał i różne możliwe technologie składowania energii w UE, zwłaszcza w zakresie ogrzewania i energii elektrycznej, z myślą o wspieraniu bardziej zintegrowanego podejścia do dostaw energii i zapotrzebowania na energię; stwierdza, że badania, rozwój i inwestycje w dziedzinie technologii składowania i zastosowań takich mogą odegrać istotną rolę w składowaniu zapasów odnawialnej energii elektrycznej i równoważeniu sieci energetycznych; zwraca się w związku z tym do Komisji, o pełne wykorzystanie istniejących możliwości finansowania takich badań;

106. zwraca uwagę na znaczenie dostosowania tempa inwestycji w infrastrukturę energetyczną do tempa inwestycji w źródła energii; podkreśla, że modernizacja istniejącej infrastruktury energetycznej oraz budowa nowej, inteligentnej i elastycznej infrastruktury na wszystkich poziomach sieci do wytwarzania, przesyłu (zwłaszcza transgranicznych za pomocą rurociągów międzysystemowych do przesyłu gazu i energii elektrycznej), dystrybucji i składowania energii, zarówno do ogrzewania jak i wytwarzania energii elektrycznej, jest zasadniczą kwestią dla stabilnego, dobrze zintegrowanego i dobrze połączonego rynku energii zasilanego ze zróżnicowanych źródeł energii, na którym można uniknąć wszelkich negatywnych skutków, takich jak nieplanowane przepływy energii; podkreśla, że należy dokonać inwestycji na dużą skalę równoległe z inwestycjami w regionalne, a nawet lokalne sieci; podkreśla, że inwestycje w infrastrukturę służące osiągnięciu tych celów powinny uzyskać wsparcie UE na każdym etapie wdrażania, zgodnie z nowymi wytycznymi dotyczącymi transeuropejskiej infrastruktury energetycznej i powinny być wspierane przez instrument „Łącząc Europę”, który ma na celu przyspieszenie inwestycji w zakresie sieci transeuropejskich i przyciągnięcie funduszy zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego; podkreśla potrzebę wspierania spójnych, efektywnych i lepiej skoordynowanych systemów wydawania pozwoleń na inwestycje w infrastrukturę w całej Europie; zauważa, że w związku z korzystaniem z inteligentnych technologii należy również uwzględnić kwestie związane z ochroną danych;

107. podkreśla, że pobudzanie mikrogeneracji będzie mieć zasadnicze znaczenie dla zwiększenia udziału odnawialnych źródeł energii; podkreśla rolę inicjatyw społecznych, w tym spółdzielczych, na każdym etapie łańcucha energii: wytwarzaniu, zużyciu i sprzedaży detalicznej; zauważa w związku z tym, że zdecentralizowany system dostaw energii może pomóc złagodzić problemy sieci energetycznych i zmniejszyć potrzebę budowy nowych linii przesyłowych, a tym samym zmniejszając związane z tym koszty, ponieważ zdecentralizowane technologie są znacznie bliżej użytkowników końcowych; zauważa w związku z tym rosnącą potrzebę inwestowania na poziomie dystrybucji;

Środa, 5 lutego 2014 r.

Wspieranie konkurencyjności gospodarki UE

108. uważa, że ukończony, otwarty i przejrzysty rynek wewnętrzny, gdzie wszystkie przedsiębiorstwa z UE oraz z państw trzecich przestrzegają wspólnotowego dorobku prawnego, w szczególności w dziedzinie energii i ochrony środowiska, może zapewnić dostawcom energii z UE równe szanse w porównaniu z producentami energii z państw trzecich i wzmocnić ich pozycję negocjacyjną; podkreśla potrzebę lepszego koordynowania zewnętrznej polityki energetycznej;

109. zauważa, że kształtowanie się cen w sektorze energetycznym w oparciu o kryteria rynkowe, łącznie z internalizacją kosztów zewnętrznych, ale bez związku z kształtowaniem się cen na rynkach krajów trzecich, jest najlepszym sposobem na zapewnienie konkurencyjnych cen;

110. zwraca uwagę na potrzebę dialogu z państwami trzecimi na temat stosowania zasad przyjętych przez UE w zakresie ochrony środowiska, stosowania zielonych technologii i utrzymania odpowiedniego stanu ochrony przyrody;

111. uważa, że jasne ramy na rok 2030 zawierające wiążące cele w zakresie energii odnawialnej i efektywności energetycznej zachęcą do inwestowania w innowacyjne technologie, badania i rozwój oraz spowodują wzrost prywatnych inwestycji, co w połączeniu ze wsparciem publicznym będzie bardzo potrzebnym bodźcem ekonomicznym, który pobudzi całą gospodarkę, zwiększy konkurencyjność, wzrost gospodarczy i liczbę wysokiej jakości miejsc pracy, których nie będzie można przenieść poza Unię; uważa, że takie zwiększenie inwestycji spowoduje, że przemysł europejski będzie miał niższe koszty produkcji dzięki większej efektywności energetycznej i efektywnemu gospodarowaniu zasobami, oraz zmniejszy podatność na światowe wahania cen energii, a tym samym stworzy bardziej stabilne warunki dla inwestowania; wzywa Komisję, aby w ramach europejskiego semestru wyraźniej podkreśliła możliwości zatrudnienia w sektorach niskoemisyjnych w każdym państwie członkowskim i w całej Unii;

112. podkreśla, że ustanowienie wiążących celów dla emisji gazów cieplarnianych, energii odnawialnej i efektywności energetycznej przyczyni się do zwiększenia liczby wczesnych inwestycji w zrównoważone technologie, tym samym do miejsc pracy i wzrostu, a jednocześnie zapewni europejskiemu przemysłowi międzynarodową przewagę konkurencyjną;

113. wzywa Komisję do wdrożenia zestawu kluczowych działań w dziedzinie zatrudnienia na rzecz gospodarki niskoemisyjnej, aby propagować większe wykorzystanie instrumentów finansowych UE – dostępnych dla państw członkowskich, szczebli regionalnych i lokalnych, jak również dla sektora prywatnego – na inteligentne inwestycje w zrównoważone technologie, np. poprzez zaangażowanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) w celu dalszego zwiększania jego potencjału pożyczkowego w dziedzinie związanej z efektywnym użytkowaniem zasobów i energii odnawialnej;

114. zaznacza, że w następnej dekadzie pojawią się znaczące potrzeby w zakresie inwestycji w sektorze energetycznych ze względu na oczekiwaną wymianę istniejących elektrowni i modernizację sieci; podkreśla, że oszczędność energii i środki w zakresie efektywności energetyczne odegrają kluczową rolę w obniżaniu kosztów i zapewnianiu konsumentom możliwie najniższych cen energii; podkreśla, że sektor budowlany zużywa 40 % energii brutto w UE, oraz że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej 80 % potencjału w zakresie efektywności energetycznej w sektorze budowlanym i ponad 50 % w sektorze przemysłu jest niewykorzystane; widzi znaczne możliwości zmniejszenia rachunków za energię w tej dziedzinie;

115. wzywa Komisję, w szczególności DG ds. Konkurencji, aby przy przeglądzie wytycznych w sprawie pomocy państwa na rzecz środowiska wprowadziła korzystne warunki dla inwestycji sprzyjających efektywności energetycznej, w tym w sektorze przemysłowym;

116. wzywa Komisję do rozpoczęcia badania mającego na celu analizę nowych i efektywnych pod względem kosztów modeli rynków energii z myślą o zapewnieniu możliwie najniższych cen energii dla przemysłu i konsumentów i najlepszego zwrotu inwestycji, wykorzystujących bardziej zróżnicowane odnawialne źródła energii i zapobiegających ucieczce emisji; w związku z powyższym zwraca się do Komisji, aby możliwie szybko przedstawiła dodatkową ocenę oraz zalecane działania, aby lepiej koordynować politykę w zakresie klimatu, ochrony środowiska i przemysłu, oraz aby zapobiec ryzyku ucieczki emisji, zwłaszcza w sektorach energochłonnych, spowodowanej przenoszeniem instalacji produkcyjnych i inwestycji poza UE, biorąc przy tym pod uwagę międzynarodowy kontekst;

117. podkreśla, że ceny energii dla konsumentów i przemysłu są bardzo ważnym elementem budżetu gospodarstw domowych w pierwszym przypadku i kosztów produkcji w drugim; uważa, że unijne cele w zakresie klimatu powinny pobudzać konkurencyjność Unii i bezpieczeństwo dostaw energii; w związku z tym domaga się, aby każdy nowy instrument w zakresie polityki dotyczącej tych celów klimatycznych był poddawany obowiązkowej i gruntownej ocenie oddziaływania makroekonomicznego na konkurencyjność UE i poszczególnych państw członkowskich; wzywa Komisję i państwa członkowskie do możliwie najpełniejszego włączenia kwestii konkurencyjności przemysłu UE do wszystkich innych strategii politycznych i popiera propozycję Komisji dotyczącą zwiększenia udziału przemysłu UE do 20 % PKB;

Środa, 5 lutego 2014 r.

118. przyznaje, że europejski sektor energii odnawialnej jest ważny dla wzrostu gospodarczego i utrzymania wysokiej jakości miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji, oraz że wspiera on również sektory takie jak metalurgiczny, elektryczny, sektor sprzętu elektronicznego, IT, budownictwa, transportu i usług finansowych; wzywa Komisję Europejską, aby opracowała przemysłową strategię z zakresu energii odnawialnej, obejmującą całą proces – od badań naukowych i rozwoju po finansowanie;

119. podkreśla ryzyko ucieczki z Europy inwestycji w zrównoważoną technologię ze względu m.in. na niepewność ambicji UE dotyczących dalszej dekarbonizacji; przypomina, że ostatnie dowody pokazują, że podczas gdy UE zajmuje marginalną pozycję w światowym wyścigu ku ekologicznej technologii, USA i Chiny szybko nadrabiają straty; odnotowuje w tym kontekście, że obecny udział UE w światowych patentach na zrównoważoną technologię, który wynosił prawie 1/2 w 1999 r., spadł do 1/3; dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie do większego wspierania ekologicznych produktów i usług; uważa, że dochody ze sprzedaży certyfikatów w ramach systemu handlu emisjami powinny być przekazywane na umożliwienie inwestycji w dziedzinie zrównoważonych technologii;

120. zauważa, że główni konkurenci UE na rynku ogólnoswiatowym kładą ogromny nacisk na rozwój technologiczny, innowacje i usprawnianie procesów przemysłowych; zauważa również, że ich wzrost gospodarczy jest znacznie szybszy niż w przypadku UE; stwierdza, że UE musi priorytetowo traktować badania i rozwój (w tym rozwijanie partnerstw naukowo-technologicznych ze swoimi międzynarodowymi partnerami), innowacje (w szczególności utworzenie europejskiej wartości dodanej w rozwoju i krajowej produkcji zrównoważonej technologii) oraz zwiększenie produktywności procesów przemysłowych;

121. zaznacza, że bezpłatny przydział nie uwzględnia gospodarczych przesłanek uwzględniania emisji dwutlenku węgla w cenie produktów; odnotowuje, że w ostatnim badaniu przeprowadzonym na zlecenie Komisji Europejskiej nie znaleziono dowodów na ucieczkę emisji w dwóch ubiegłych okresach rozliczeniowych systemu handlu emisjami; podkreśla, że, aby załagodzić potencjalne przyszłe ryzyko ucieczki emisji, część zysków z aukcji powinna być przeznaczona na intensywne inwestycje kapitałowe w przełomowe technologie w sektorach energochłonnych lub na sprzyjanie innym środkom nastawionym na tworzenie miejsc pracy np. obniżenie opodatkowania pracy;

122. nawołuje do przyjęcia środków w celu przewidzenia, zaspokojenia i dostosowania szeregu umiejętności wymaganych do nowo powstających miejsc pracy, do dostosowania do nich systemów edukacji i szkoleń oraz do sprostania nowym wyzwaniom w istniejących miejscach pracy, których profil zbliża się do profilu bardziej ekologicznych miejsc pracy; podkreśla, że aktywna polityka rynku pracy musi być ukierunkowana i zaprojektowana tak, aby sprostać wymogom rynku pracy, zapobiec brakowi wykwalifikowanej siły roboczej w zakresie nowych zrównoważonych technologii oraz zapewnić młodym ludziom, kobietom i grupom w niekorzystnej sytuacji dostęp do trwałych miejsc pracy wysokiej jakości w ekologicznej gospodarce;

123. wzywa państwa członkowskie i wspólnotę międzynarodową do promowania edukacji w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki (STEM) na rzecz sektora energetycznego, oraz do utrzymania instytucji szkolnictwa mogących szkolić wykwalifikowaną siłę roboczą oraz następnego pokolenie naukowców i innowatorów, którzy pomogą osiągnąć cel, jakim jest samowystarczalna i zrównoważona pod względem energii Europa; w tym kontekście przypomina ważną rolę programu „Horyzont 2020” oraz Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii w niwelowaniu różnicy między badaniami, edukacją a innowacjami stosowanymi w sektorze energetycznym;

124. podkreśla kluczową rolę MŚP jako generatora wzrostu ekonomicznego w UE, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do stworzenia odpowiednich warunków i stymulowania inwestycji MŚP w technologie energooszczędne;

125. zachęca Komisję do wsparcia rozwoju zaawansowanych biopaliw dla sektora transportowego, które poprawią jakość paliw, zwiększając tym samym ogólną konkurencyjność unijnej gospodarki, bez konieczności dokonywania dodatkowych inwestycji w nową infrastrukturę;

126. zachęca Komisję do opracowania sposobu pomiaru konkurencyjności UE i jej głównych konkurentów, który mógłby opierać się na przykład na polityce budżetowej, badaniach i rozwoju, eksporcie technologii, liczbie badaczy i wysoce wykwalifikowanych pracownikach, innowacjach, cenach energii dla przemysłu, polityki ochrony środowiska i polityki energetycznej, poziomach płac i produktywności, infrastrukturze, niepotrzebnych obciążeniach regulacyjnych i innych odpowiednich czynnikach; podkreśla konieczność uwzględnienia w tej nowej metodologii zewnętrznych kosztów zmiany klimatu, w tym ewentualnego wzrostu wydatków na ubezpieczenie od ryzyka wynikającego ze zmiany klimatu;

Środa, 5 lutego 2014 r.

127. wyraźnie podkreśla, że w przyszłości polityka UE powinna zająć się porównawczymi mocnymi i słabymi stronami swojej gospodarki, w szczególności w odniesieniu do wszelkich umów o wolnym handlu, do jakich przystąpi UE, również z uwzględnieniem środków przedsięwziętych w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych i ich korzyści gospodarczych;

128. podkreśla, że ceny energii różnią się w zależności od geologicznych, politycznych i podatkowych cech regionów, oraz że najlepszym sposobem na zapewnienie niskich cen energii jest pełne korzystanie z wewnętrznych, europejskich, zrównoważonych zasobów energii; asks the Commission to develop a comprehensive analysis of the overall system costs and effects of different energy sources and their impact on generation adequacy in the long run;

129. odnotowuje, że UE położona jest na kontynencie o ograniczonych zasobach oraz że importuje około 60 % gazu, który zużywa, ponad 80 % ropy naftowej i prawie 50 % węgla używanego do wytwarzania energii; nalega w tym kontekście na zdecydowane skupienie się na zrównoważonych i odnawialnych źródłach energii w UE w ramach do roku 2030;

130. podkreśla, że dialog społeczny i udział pracowników to podstawowe wartości i narzędzia, które z jednej strony wspierają i umożliwiają pogodzenie promowania spójności społecznej, tworzenia wysokiej jakości zatrudnienia i miejsc pracy z rozwojem innowacji i konkurencyjności gospodarek europejskich z drugiej strony;

131. wzywa do przyjęcia takich środków mających na celu zapobieganie utracie miejsc pracy w wysokoemisyjnych gałęziach przemysłu, takich jak wytwarzanie energii elektrycznej, transport, budownictwo i sektory energochłonne, które są ogólnie najbardziej ekologiczne i najbardziej zasobooszczędne na świecie; domaga się ułatwienia transferu pracowników z wysokoemisyjnych gałęzi przemysłu do innych sektorów w przypadku utraty miejsc pracy w tych sektorach;

132. zwraca uwagę na potrzebę zastosowania środków mających na celu wsparcie dochodów w połączeniu z innymi środkami, takimi jak szkolenia, aby zwiększyć i utrzymać szanse na zatrudnienie, zatrzymać pracowników na rynku pracy i zapobiec zatracaniu się umiejętności w czasie kryzysu gospodarczego i restrukturyzacji;

Uznanie różnic w zdolnościach państw członkowskich

133. zauważa, że przyjęcie strategii dotyczącej dekarbonizacji, w której nie bierze się pod uwagę sytuacji niektórych państw członkowskich, może doprowadzić do masowego wzrostu ubóstwa energetycznego w tych krajach;

134. z zadowoleniem przyjmuje uwagi Komisji, zgodnie z którymi cele UE w zakresie klimatu i energii mają zróżnicowany wpływ w każdym z państw członkowskich i na ich obywateli przez co sprawiedliwe jest kontynuowanie prac w oparciu o bardziej sprawiedliwy podział wysiłków, uwzględniając szczególne okoliczności poszczególnych państw (takie jak ich PKB), zwracając szczególną uwagę na kraje borykające się z poważnymi trudnościami finansowymi, a w szczególności ich osiągnięcia w zakresie zmniejszenia emisji od 1990 r., emisję na mieszkańca, potencjał gospodarczy i możliwości zmniejszenia emisji, ich odnawialne źródła energii, dostęp do technologii oraz zdolność do zaoszczędzenia energii;

135. podkreśla, że na mocy art. 194 TFUE UE jest odpowiedzialna za ukończenie wewnętrznego rynku energii, za promowanie zrównoważonych źródeł energii i efektywności energetycznej, a państwa członkowskie podejmują decyzje dotyczące ich koszyka energetyczne i powinny mieć możliwość wykorzystywania i rozwijania różnych podejść opartych na technologii i źródłach energii, które są rozsądne pod względem środowiskowym, akceptowalne społecznie i gospodarczo, zgodne z celami unijnej polityki europejskiej w zakresie klimatu i energii i które mają na celu ochronę i poprawę środowiska; uważa, że wszelkie przyszłe ramy powinny szanować niezależność państw członkowskich;

136. stwierdza, że technologie wykorzystujące energię odnawialną obejmują dużą liczbę rozmaitych rozwiązań technicznych, które mogą być wykorzystane w elektryczności, ogrzewaniu i chłodzeniu oraz w sektorach transportu; podkreśla, że ogólny wiążący cel na 2030 r. w zakresie energii ze źródeł odnawialnych daje państwom członkowskim duży i elastyczny wybór co do tego, kiedy i jak inwestować w sektory energii i technologie mające wkład w każdy z tych sektorów;

137. przypomina Komisji, że Parlament wezwał do stworzenia prawodawstwa, na podstawie którego każde państwo członkowskie będzie musiało wypracować strategię niskoemisyjną na 2050 r.; uważa że jakkolwiek takie ustalone na szczeblu krajowym plany nie powinny być prawnie wiążące, są one ważne, aby zapewnić inwestorom i urzędnikom jasność w odniesieniu do długoterminowego kierunku polityki i środków, które będą konieczne, jeżeli cele te nie zostaną zrealizowane; oczekuje, że Komisja zaproponuje sposób podziału obciążenia między państwa członkowskie, tak aby wyznaczyć datę przedstawienia tych planów do przeglądu; wzywa Komisję aby, jeżeli takie plany zostaną uznane za nierealistyczne i jeżeli dane państwo członkowskie nie zechce udzielić odpowiedniego wyjaśnienia, zaproponowała dodatkowe środki, które mogą być konieczne, aby zapewnić wiarygodność unijnych celów w zakresie zmniejszenia emisji CO₂;

Środa, 5 lutego 2014 r.

138. podkreśla, że planowane działania powinny się skupić na wdrażaniu scenariuszy działań, które uwzględniają potencjał państw członkowskich, perspektywy rozwijania efektywnych pod względem kosztów i zrównoważonych technologii oraz globalne skutki wdrożenia proponowanej polityki, tak aby móc zaproponować cele w zakresie zmniejszenia emisji na następne lata;

139. zwraca się do Komisji o poprawę promowania i skuteczności istniejących narzędzi finansowania inwestycji w zrównoważone technologie (np. NER300) poprzez gromadzenie wszystkich niezbędnych informacji o możliwościach finansowych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w jednej, prostej i łatwo dostępnej bazie danych;

140. zauważa, że dostęp do kapitału i koszt kapitału, w szczególności dla MŚP, a nawet sektorów przemysłu ciężkiego, stanowi często barierę dla inwestycji w czystsze technologie i efektywność energetyczną; zwraca się w związku z tym do Komisji o zbadanie możliwości utworzenia funduszu przeznaczanego na promowanie rozwoju innowacyjnych zrównoważonych technologii i na wspieranie inicjatyw zwiększających efektywność energochłonnego przemysłu, który to fundusz połączyłby istniejące i nowe strumienie finansowania, byłby dźwignią dla inwestycji i byłby finansowany m.in z części dochodów z systemu handlu uprawnieniami do emisji lub z funduszy strukturalnych, lub też z Funduszu Spójności; zachęca Komisję do opracowania innowacyjnych instrumentów finansowania oraz zwiększenia roli EBI i krajowych instytucji finansowania publicznego, a także do przyciągnięcia finansowania z funduszy emerytalnych i firm ubezpieczeniowych;

141. biorąc pod uwagę to, że w niektórych sektorach przemysłowych potrzeba przełomowych technologii, aby zmniejszyć emisje i poprawić efektywność energetyczną, wykraczającej poza obecny stan, zwraca się do Rady o uwzględnienie w środkach polityki wyraźnych zobowiązań do finansowania badań, rozwoju, pilotażowych elektrowni i wdrażania nowych technologii, spójnych z poziomem wysiłków wymaganych w kontekście celów na rok 2030;

142. wzywa UE do przyjęcia pragmatycznego podejścia do nowych modeli rynkowych, regulacji i modeli finansowych dotyczących rozwiązań w zakresie zrównoważonej energii;

UE na szczeblu międzynarodowym

143. zauważa, że kilka krajów wschodzących oraz krajów rozwiniętych opracowuje różne strategie polityczne i inwestycje w zakresie klimatu, łącznie z wdrażaniem własnych systemów handlu emisjami, kierując się przykładem unijnego systemu handlu emisjami; z zadowoleniem przyjmuje zamiar połączenia europejskiego systemu handlu emisjami z innymi mechanizmami handlu emisjami na świecie, z myślą o utworzeniu globalnego rynku emisji dwutlenku węgla; podkreśla, że takie globalne podejście byłoby sprawiedliwe dla przemysłu europejskiego oraz stanowiłoby kompleksowe i efektywne pod względem kosztów podejście do zmniejszania emisji gazów cieplarnianych z przemysłu; uważa w związku z tym, że międzynarodowy koszyk i system handlu mógłby znacząco pomóc we wdrożeniu nowego, prawnie wiążącego porozumienia w sprawie zmiany klimatu;

144. podkreśla, że cel polegający na zacieśnieniu współpracy w zakresie polityki energetycznej musi zostać odzwierciedlony również w zewnętrznej polityce energetycznej, dlatego apeluje o europeizację umów o energii zawieranych z państwami trzecimi oraz o zdecydowane wyznaczenie celów europejskiej polityki energetycznej;

145. odnotowuje, że przywództwo UE w dziedzinie technologii wykorzystujących odnawialne źródła energii wynika z innowacji w produkcji, jak również obszarów takich jak integracja systemów; przyznaje, że w wyniku przyjęcia wiążących celów na 2030 r. UE odegra rolę klastra kompetencji pozwalającego na rozwijanie wysokiej jakości konkurencyjnych cenowo produktów; uważa, że przyniesie to korzyść rynkowi wewnętrznemu, ale też pozwoli firmom europejskim wejść na rynki państw trzecich dzięki konkurencyjnej przewadze UE; uważa, że przy braku ambitnego pakietu na 2030 r. UE ryzykuje utratę przywództwa rynkowego i technologicznego;

146. uznaje znaczenie, jakie mają wiążące cele na 2020 r. i strategie polityczne w zakresie energii odnawialnej, które mogą pomóc UE zdobyć technologiczne przywództwo na rynkach światowych oraz odgrywać pionierską rolę w dziedzinie innowacji technologicznych wykorzystujących energię odnawialną; podkreśla, że kontynuowanie tej polityki poprzez przyjęcie wiążącego celu na 2030 r., dotyczącego energii odnawialnej pozwoliłoby UE konkurować z Chinami, USA, Koreą Południową, Japonią i Indiami o technologiczne przywództwo na rynkach przyszłości, nawet w czasach ograniczeń gospodarczych;

147. zaznacza, że 138 krajów na całym świecie dostosowało cele i strategie polityczne dotyczące odnawialnych źródeł energii; przyznaje, że liczba inwestycji w ekologiczne technologie w Indiach, Chinach i USA rośnie znacznie szybciej niż w UE; podkreśla w tym kontekście, że UE nie może działać sama, wręcz przeciwnie, może stracić możliwości gospodarcze, jakie daje trwająca obecnie transformacja sektora energetyki;

Środa, 5 lutego 2014 r.

148. zaznacza, że kraje rozwinięte powinny przede wszystkim najpierw szybko ograniczyć swoje własne emisje, a następnie zapewnić niezbędną pomoc finansową krajom rozwijającym się na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowywanie się do niej; ostrzega jednak przed używaniem zamiast tego mechanizmów kompensacji, takich jak mechanizm czystego rozwoju (CDM), ponieważ uważa, że takie mechanizmy nie okazały się skutecznymi narzędziami w redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz że opóźniają one zasadniczą zmianę strukturalną w gospodarkach krajów rozwiniętych;

149. podkreśla potrzebę pogodzenia celów rozwoju z celami związanymi ze zmianą klimatu; podkreśla, że zmiana klimatu zagraża zdolności całych regionów do wyżywienia swoich mieszkańców, co pokazuje związku z celem polegającym na zwalczaniu światowego ubóstwa, który leży u podstaw milenijnych celów rozwoju i procesu związanego z celami zrównoważonego rozwoju, rozpoczętego na konferencji Rio+20; wzywa, aby te dwa procesy zostały włączone do jednej nadrzędnej koncepcji na okres po 2015 r.;

150. zauważa, że ważną kwestią jest utrzymanie wiodącej i pionierskiej roli UE oraz aby państwa członkowskie przemawiały jednym głosem, aby bronić stanowczego wspólnego stanowiska w trakcie negocjacji dotyczących klimatu w celu zapewnienia nowego wiążącego porozumienia w zakresie klimatu w 2015 r. w Paryżu; podkreśla, że UE musi dać przykład i do czasu szczytu przywódców, zwołanego przez Ban Ki-Moona, przyjąć ambitne, wiążące ramy polityki, co pozytywnie wpłynie na negocjacje; zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wykorzystania części z wpływów z aukcji uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii do finansowania przeciwdziałania zmianie klimatu w krajach rozwijających się, zgodnego z potrzebami w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu i jej łagodzenia;

151. podkreśla kluczową rolę finansowania w umożliwianiu krajom rozwijającym się podejmowania ambitnych działań w dziedzinie klimatu; kładzie zatem nacisk na potrzebę zbudowania spójnej architektury finansowej w związku ze zmianą klimatu; wzywa państwa członkowskie do nasilenia starań, aby pomóc dotrzymać zaciągniętego przez kraje rozwinięte zobowiązania do przekazywania co najmniej 100 mld USD rocznie na finansowanie działań związanych z klimatem w uzupełnieniu zobowiązania do przeznaczania 0,7 % DNB na oficjalna pomoc rozwojową do 2020 r.;

152. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Ban Ki-Moona dotyczącą zrównoważonej energii dla wszystkich, w której propaguje się efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii jako najodpowiedniejsze rozwiązania służące łagodzeniu zmiany klimatu; wzywa UE do wspierania tego programu;

153. wzywa państwa członkowskie i pozostałe strony, aby w trakcie zbliżających się międzynarodowych negocjacji i w oczekiwaniu na potencjalne wiążące porozumienie zajęły się kwestią ucieczki emisji na szczeblu globalnym;

154. dlatego też wzywa do lepszej koordynacji między Radą, Komisją i Europejską Służbą Działań Zewnętrznych, aby UE mogła przemawiać jednym głosem na forum organizacji międzynarodowych i odegrać bardziej aktywną rolę, oraz aby mogła wywierać większy wpływ w promowaniu niskoemisyjnych strategii politycznych;

o

o o

155. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
